1 page en langue française

2 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XVII, Nr. 108, octombrie 1969 | Versandort: München; Redaktion: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstraße 17 | Einzelpreis 1 DM

Dincolo de toate trădările

Acum un sfert de veac i se smulgea soldatului român arma din mână. Șeful suprem al oștirii era predat dușmanului, din safeul regal în hrubele de la Lubianka. Violul trupurilor și al sufleteler fu etichetat eliberare iar mizeria fizică și morală, zorii unei epoci noi.

„Nouă" va fi fost epoca dar inedită nu. Timp de 25 de ani am asistat la evenimente parcă scoase din „Letopisețul cantacuzinesc" ori din „Cronica Bălenilor". Capuchehaiele au alergat neobosite între București și noul Stambul. Pentru păstrarea domniei au înmiit numărul pungilor de haraci. Iar padișahul septentrional — la fel de isteț ca omologul său de odinioară de pe malul Bosforului — trimetea succesiv firmane de hainie. Tuiurile și surguciul trecură de la unul la altul după obiceiul pământului. Procleții față de noul Islam își pierdură capetele, nu sub iatagan ci fulgerați de pușci moderne. Cei norocoși plecară în surgun, nu în butci spre cetatea Brașovului ca Radu cel frumos, ci tolăniți în fotoliile PANAM-ului. Dar „sculele" de preț nu le uitară nici ei căci prostimea valahă plătea mereu pentru cei pripășiți la Bolzano, Viniție ori pe țărmurile Potomacului. O singură vorbă aveau pe buze și ceaușul din cetatea lui Bucur și Cercelul ori Șchiopul pribeag: badea Ion și taica Stan din Flămânda, Vai-de-ei și Pârliți se prăpădeau de dorul unora și binecuvântau înțeleapta ocârmuire a altora. Doar puțini spuneau că „talpa țării" urlă de scârba tuturora, că i-a ajuns cuțitul la os, că de disperare făptuiește cel mai mare păcat al plugarului: părăsirea pe câmp a bucatelor. Trestii fără rădăcini adânci în pământul țării trădate, și unii și alții căutau un singur mărgăritar de preț — legitimitatea.

Ceaușul, mai bine sfătuit decât neajutoratul Domn pribeag, peți pohvala cărturarilor, ca unii ce aveau nume și zapise bine tocmite printre mințile luminate ale asfințitului. Oh! Oh! sărmană țară românească, o dată mai mult cei cu creieri mulți s'au vădit a fi luzi vânzători. Căci alergară la semn dumnealor Perlea, maghistru de muzichie, Adameșteanu scotocitor de străchini, și Coandă meșter de fitiluri și dumnealei Gafencoaia, cadână tânțuitoare din buric, și mulți alții că a scriere iaste inimii durere. Și șezând și benchetuind la hanul Ateneului zâseră că sclăvirea neamului e fericit sân al lui Avraam . . .

Dar să lăsăm graiul strămoșilor să se tânguiască în colbul cronicilor căci dacă noi nu vom fi învățat nimic din chinul lor vom merita nu numai ironia ci și blestemul. Un eminent corespondent ne scrie: „în acești ani grei multe s'au întâmplat . . . dar și multe învățaminte sunt de tras pentru prezent și viitor. În plus, procesul de identificare al caracterelor în timp s'a desfășurat din plin și putem spune că 'curtea este luminată'. Nu mai sunt ambiguități de persoane și camuflări de pozițiì, căci toți au avut prilejul să-și arate fața fără mască. Din acest punct de vedere, situația în refugiu este mai clară ca acum 15—20 de ani, când toți aflați în Vest se pretindeau mari 'rezistenți'. Timpul a separat grâul de neghină. Alăturarea oamenilor de bine se poate face mult mai ușor, iar o luptă bazată pe principii clare și atitudini bine definite se încheagă în mod natural și simplu. Formula ventilată mulți ani dearândul de pescuitorii în apa tulburată de ei înșiși — „unirea forțelor românești" — e caducă astăzi, căci pozițiile s'au polarizat pe înalt plan etic și politic, în configurații ireconciliabile: acceptarea comunismului și, recte, colaborarea, sau respingerea lui și lupta fără niciun compromis".

Dincolo de marea trădare de acum 25 de ani, care a asvârlit neamul în bezna unui iad mai cumplit decât toate cele zugrăvite în pridvorul mânăstirilor noastre, dincolo de desgustătoarea hainire a celor ce și-au zis „elită intelectuală" nefiind decât spuma purtată de creasta valurilor, rămâne țara care dezavuează. Ea așteaptă cu răbdare căci în viața unui neam un sfert de veac, chiar mustind de lacrimi, e puțin.

Noi suntem doar umilii veghetori ai unei flacări în care credem neșovăelnici. Nu avem suflul zeesc al lui Bălcescu; vom muri poate ca el în pământ străin, cu visul strivit sub pleaope (oare visarea bimilenară nu e singura realitate a stirpei noastre ?). Dar ceeace dorim cu îndârjire este ca urmașii să nu se rușineze în fața mormântului nostru. Căci România viitoare, liberă și demnă, întrevăzută de profeții pașoptiști se va realiza.

E orb cel care n'o vede.

STINDARDUL

LA TRISTA ANIVERSARE*)

de George P. BOTOȘANI

Acum 25 de ani, la 23 August 1944, România a pierdut independența, iar Poporul Român, libertatea. Atunci, în momente grele, s'a făptuit cu ușurință un act politic nefast, întemeiat pe îndoelnice asigurări diplomatice, fără condițiuni stabilite dinainte între noi și Rusia Sovietică. Armistițiul anunțat țării ca încheiat, de către noul regim instalat peste noapte prin „coup d'état", era inexistent la acea dată. Ca probă, armata sovietică a continuat a lua mii de prizonieri români pe frontul din Moldova, cu toate că ordinul de încetare unilaterală a focului fusese executat de îndată de armata română. Acest ordin nemaipomenit în istoria noastră militară, a deschis țara fără rezistență invaziei rusești. Ce a urmat se știe!

Când trupele bolșevice umpleau drumurile țării, îndreptându-se fără grabă către Apus, populația pașnică a cunoscut doar, jaful și teroarea. Abia după o lună, după ce groaza și oroarea se întinsese peste tot, o comisiune română s'a dus la Moscova, cu scopul așa zis, de a discuta și încheia convenția de armistițiu. Molotov a primit în picioare pe acești delegați și le-a comunicat că nu are nimic de discutat. A înmânat, pentru semnare numai, condițiunile sale ultimative. Molotov știa atunci, că pentru România nu mai exista altă alternativă, decât acceptarea integrală a clauzelor sale draconice. Puterea noastră de rezistență era de fapt distrusă prin actul dela 23 August și nu se mai putea opune nicio împotrivire. Armata română era dezarmată și dislocată de pe pozițiile de luptă, iar armata roșie invadase întreg teritoriul țării.

Din aceste tragice evenimente politice și militare se desprinde concluzia clară: **La 23 August 1944, România a capitulat fără condițțiuni, iar „convenția de armistițiu", încheiata la Moscova ulterior, a fost un Dictat al Rusiei Sovietice.**

La data capitulării existau multe posibilitâti de acțiuni militare strategice, care aplicate cu îndrăsneală și curaj de armata noastră, puteau crea noi situații, cu efecte politice în favoarea noastră. Rusia Sovietică, constrânsă de noui încurcături, putea accepta atunci, condițiuni care garantau independența țării, integritatea teritorială și neamestecul în treburile interne. Molotov recunoscuse două din aceste principii vitale, în declarația făcută în Aprilie 1944, prin care invita România să iasă din răsboi. În graba puterilor beligerante de a scurta cu orice preț răsboiul, cu pierderi enorme în vieți omenești și bunuri materiale, o rezistență românească cât de scurtă, îi obliga la un acord cu respectarea drepturilor noastre esențiale.

Această rezistență românească era posibilă. În vara anului 1944 armata noastră poseda un solid potențial militar și un moral ridicat. Soldații români știau că de astă dată, aveau de apărat pământul țării, împotriva unei invazii cumplit de nimicitoare. Frontul nostru era stabilizat de mai multe luni dealungul unor bune poziții în Nordul Moldovei și în Basarabia. Acestea se puteau apăra câtva timp, până la retragerea pe linia naturală de rezistență, Focșani-Nămoloasa-Galați, între Carpați și Dunăre. In strategia militară română, în curs de multe decenii, această linie a constituit cheia apărării noastre și a fost fortificată în repetate rânduri. Pe acest front, la Mărășești, s'a prăbușit în August 1917, puternica ofensivă germană, condusă de Mareșalul Mackensen.

Și în această încleștare cu dușmanul nostru de veacuri, ca totdeauna în vremuri de vitregie, Arcul Munților Carpați putea ridica o puternică pavăză contra cotropitorilor sovietici. În 1916, România Mică a intrat în răsboiul de reîtnregire națională, pe un front de bătaie de lungimea a trei sferturi din întinderea granițelor sale, sau cât distanța dela Marea Baltică la Marea Neagră. Datorită trădării rusești, armata română a avut de luptat singură cu armatele inamice, mult superioare la număr. Întrebuințând calitățile terenului, înaintarea inamică a fost oprită la hotarele Mol-

(urmare în pag. 2)

*) Cuvântare rostită la Adunarea Românilor Liberi, ținută la New York, în ziua de 23 august 1969.

23 August zi de doliu

de N. ȘEITAN

La un sfert de secol dela subjugarea Țării a apărut în ziarul România un articol întitulat 23 August 1944, sub semnătura dlui C. Vișoianu. Ar fi fost de așteptat ca autorii actului infam să renunțe la comemorări, dar observăm că d. Vișoianu nu numai că-l justifică, ci îl consideră ca un act de salvare națională, la care au contribuit toți oamenii politici și militari mai de seamă.

Se știe însă că Iuliu Maniu în tot timpul pertractării ca și după consumarea actului dela 23 August credea că Aliații vor parașuta trupe în preajma Bucureștiului și vor debarca la Constanta. Chiar și când se proclama „armistițiul", Iuliu Maniu tot întreba obsedat dacă au sosit parașutiștii și dacă s'a operat debarcarea.

D. C. Vișoianu nu pomenește nimic de amărăciunea și deziluzia ce va fi simțit acest om politic, când și-a dat seama că pe Aliați îi interesa terminarea grabnică a răsboiului și nu ferirea Țării de lăcomia molohului dela Est.

D. Vișoianu mai deplânge în acest articol că ecumenicitatea românească nu-i de părerea sa și că prin aceasta unii Români fac jocul comuniștilor.

Iată cuvintele textuale ale dlui Vișoianu:

„In afară de comuniști, care falsifică actul dela 23 August din motive evidente, se află, din nenorocire, și un mic grup de Români, cari, din cauza solidarității ideologice și politice cu mișcarea nazistă, adoptă un punct de vedere asemănător. Este oare o poziție patriotică?"

Recunoaștem că nu-i lipsită de abilitate poziția pe care se situiază d. Vișoianu.

Cu voia sau fără voia dânsului, încap în istorie deopotrivă termenii filo nazism, filo fascism, ca și filo democratism, dupa epocă; dar simpatia față de național socialism sau fascism n'a mers până acolo de a fi sacrificate interesele Țării de dragul acestor ideologii, așa cum democrația românească prin atâția oameni politici, de dragul democrațiilor occidentale, a crezut în Aliații democrați, chiar când aceștia s'au aliat cu Rusia Sovietică.

Corneliu Codreanu a considerat interesele Neamului pe deasupra oricăror simpatii de ideologie și n'a întrebat nici Roma și nici Berlinul când a fixat încă din 1935 coordonatele politicei externe ale Mișcarii Legionare.

Intențiile dlui Vișoianu sunt desmințite de fapte. Acestea nu se pot modifica. Cârdășia la comemorări desvălue infernala mașinațiune care a minat frontul românesc.

Protestele și acuzațiile aduse „tovarășilor" sunt infirmate de însăși supralicitarea „actului", când vedem că se întâlnesc laolaltă și-l proslăvesc autorii lui, împreună cu regimul comunist din Țară și cu „tovarășul" sovietic.

Ținem să menționăm doar că d. Vișoianu a avut noroc că atât el cât și însoțitorii lui au scăpat de judecata unui Consiliu de Războiu într'o Românie liberă. Acolo credem că ar fi fost inevitabilă o sentință ce l-ar fi lecuit atât pe el cât și pe ceilalți ca să se joace dea „tratativele cu Aliații tradiționali" și să ne dea lecții de patriotism.

În realitate, nu este vorba de „un mic grup de Români" căruia d. Vișoianu îi reproșează o atitudine nepatriotică, ci de milioane de Români, care au luptat contra dușmanului nostru de moarte dela Răsărit, de toți acela care s'au sacrificat pe câmpul de luptă, sub jugul rusesc, sau contra slugilor comuniste înscăunate cu forța la conducerea Țării.

Aceasta este ecumeniciatea românească de care s'a separat d. Vișoianu. Strigoii exilului dau lecții de istorie, indicându-ne o linie de umilire și de servilism, care ne repugnă.

Țara își duce calvarul cu stoicism, iar exilul, necariat de compromisuri și de coexistență, atunci când înfierează actul dezonorant dela 23 August interpretează repulsia și indignarea Țării.

(urmare în pag. 3)

Șablonul rusesc la baza tuturor legilor

de Ilie D. MERCAȘ fost căpitan de Miliție

Au trecut 20 de ani de când, potrivit rezoluției plenarei comitetului central al partidului reserist din 3—5 martie 1949, tezele marxist-leniniste și șablonul rusesc au devenit lege și pentru agricultura românească. Două zeci de ani de haos și de robie! Trecerea la „agricultura socialistă" a însemnat pentru poporul român tortură și cotropire, această trecere făcându-se **prin forță,** cu ajutorul copoilor dela Securitate și nu prin „liberul consimțământ", așa cum prevede statutul cooperativelor agricole de producție.

Dela acel început de martie 1949, țărănimea română a îmbrăcat straie de doliu. Zeci de mii de țărani au cunoscut umilința închisorilor. Toți, dar absolut toți au fost aduși în stare de neagră sărăcie.

Zilnic organele de represiune aveau spre cercetare zeci de cazuri de infracțiuni, sau mai bine zis de fapte desemnate drept infracțiuni de către paznicii partidului din lumea satelor. La început era vorba de acte de sabotaj, de nepredarea cotelor către stat, de nerespectarea planulu de producție și de instigații împotriva regimului. Au urmat apoi, în număr din ce în ce mai mare, „pătrunderea în perimetrul cooperativelor agricole de producție", sustrageri de produse, furturi, maltratarea responsabililor . . .

Reacțiunea țăranilor, manifestată în sute și sute de cazuri, nu a determinat conducerea partidului reserist să ia vreo măsură de îndulcire a ticăloaselor hotărîri și nici n'a format obiectul unei preocupări deosebite. Cauzele care au determinat răzvrătirile țărănești au rămas înmormantate în dosarele polițienești, iar țăranii au fost condamnați la câte 10 și 15 ani închisoare, cu confiscarea totală sau parțială a averii.

Din cele câteva exemple pe care le cităm mai la vale se poate desprinde în ce măsură urăște poporul român tot ce este în fruntea partidului și pe politruci, precum și disprețul suveran pe care acest popor îl manifestă față de toate legile șablonate dela Ruși.

În cursul anului 1959, în satele și comunele de pe teritoriul fostului județ Romanați țăranii s'au opus cu îndârjire la colectivizare, organele regimului deslănțuind cu această ocazie o cumplită prigoană. Sute de țărani au fost arestați. Pretutindeni, posturile de Miliție au fost întărite, s'a făcut cadrilajul raioanelor Caracal și Corabia, cele două orașe reședință de raion fiind păzite de trupe de intervenție. **La Dăbuleni, rezistența țăranilor a fost atât de îndârjită, încât trupele de interven-**

(urmare în pag. 3)

SCOLII

Rupt ca un steag...

Minciuna nu mai produce mirare când știi că între Elba și Habarovsk nu există pagină răscumpărată din acest păcat originar, consubstanțial rusismului și sectelor sale. Revoltă însă exploatarea umbrelor.

Ultimul spectacol, sângeros, este manipularea trupului stors de chinuri al celui care a fost Radu Gyr. Autorul imnului „tinereții legionare" e pus azi să semneze osanale și mai ales ispite. Vâslașul la galeră — ca în vremi feniciene — cu masca bucuriei pe obraz trebuie să convingă și pe alții nu numai de propria beatitudine ci și de necesitatea de a accepta brățara cătușelor sale. Dar cine ar avea inima de a scrie un rând împotriva poetului a cărui suferință n'a fost egalată decât de puțini în acești infernali 40 de ani de istorie română sub zodia tuturor spurcăciunilor? În 1948–49, studenți, îl știam la Aiud și ne treceam din mână în mână poeziile sale pe care le memoram. Iată una din ele așa cum a rămas neștearsă, după 20 de ani, în amintirea mea:

LA JUDECATA DIN URMĂ

Gonit prin smârcuri imunde
Asemeni unei bestii turbate;
Cu tâmple găurite, cu orbite afunde,
Cu mușcături de vânturi pe spate,

Rupt ca un steag, cutropit de gangrenă,
Sfâșiat de bice ca furul,
Așa voi sosi la judecata supremă,
Sângele meu să-Ți mânjească azurul.

Clar vei luci sub zăpezi boreale,
Vânăt de râni Ți-oi veni dinainte;
Rece vei sta în cerul gloriei Tale;
Eu ca durerea fi-voi fierbinte.

Privirea Ta va fi spadă'nghețată
Când glasul Tău din genune va crește:
— Omule, haide, vorbește,
E marea ta judecată.

Sleit voi cădea pe înaltele trepte,
Pe buze cu'n zâmbet de sânge inert:
— Pentru toate rănile mele nedrepte
Eu, Doamne, Te iert!

Ce bojogi de hienă trebuie să aibă cei care fac nadă din carne vie omenească.

Fuga lui Palinurus

Acum un an în conferința de adio — **Laus Romae** — ținută la universitatea din La Plata (Argentina), evocam în fața unui admirabil grup de studenți de filologie clasică sensul profund al Eneidei. Am prezentat și desvoltat tezele lui Jaques Perret și N. I. Herescu asupra acestui poem care, mai mult decât oricare altul, merită epitetul de sacru.

Mă întorc iar la avântatul imn adus unor exilați biruitori Troienii prigoniți, care și-au înfrânt destinul, au pus bazele celui mai uman imperiu din câte au înflorit pe această planetă. Descendentul lui Iasus (Enea îl numește **Iaside Palinure**) nu e un simplu figurant; despre el este vorba în cărțile III, V și VI, și pe drept cuvânt: e cârmaciul-șef al flotei pribege. Expert, a condus-o de la Ilion la Cartagina, printre Scylla și Charybdis, prin furtuni, pe lângă Etna în erupție. În ultima etapă a aventurii, după ce Troienii părăsesc voluptățile punice, când țărmul lavinic apare la orizont iar împlinirea menirii e aproape — Palinurus dispare de la cârmă, în timpul nopții. Accident ori sinucidere? Textul virgilian nu e clar. Comentatorii interpretează simbolic mitul lui Palinurus, care ar reprezenta: „voința de a nu reuși, respingerea succesului, dorința de a renunța în ultimul moment, necesitatea de a rămâne singur, izolat și obscur. Palinurus, în ciuda marei sale abilități și a poziției sale publice de frunte, își părăsește postul în momentul victoriei și alege țărmul necunoscut" (Cyril Connoly, **The unquiet grave,** London, 1946, p. 104). Același subtil critic notează în continuare: „La fel ca mulți alții care se retrag din luptă, care abandonează pentrucă nu vor să reușească, pentrucă găsesc ceva vulgar și chiar nefast în însăși succesul — repede după aceea el simte remușcarea și tânjirea ce l-a adus abdicarea sa și dorește atunci să fi rămas la postul său. Acțiunea este supraevaluată iar succesul nedorit, dar amărăciunea înfrângerii e și mai mare".

Iată pus, cu severitate medicală, diagnosticul **sindromului palinuroid** de care suferă câțiva „cârmaci" obosiți care se retrag din luptă. Pentru auzul lor exortarea lui Ovidiu este inutilă:

Fluctibus in mediis navem, Palinure, relinquis?
Ne fuge; neve tua sit minor arte fides.
„În mijlocul furtunii lași nava, Palinure?
Nu fugi; să nu-ți fie credința mai mică decât arta"

(**Tristia**, V, 6, 7–8)

Ca totdeauna, când ne aplecăm asupra simbolismului hellenic și roman, extragem forțe ce ne îngăduiesc a persevera cu seninătate și curaj. Căci la ce se reduce „morala" din mitul lui Palinurus? **Oricât de mare și expert ar fi dezertorul, el nu va putea împiedeca navele „Troienilor" să ajungă la liman și să-și împlinească menirea.**

Fuga lui Palinurus e lașă dar fără însemnătate. Roma va fi întemeiată fără el.

Românii la Shakespeare?

A apărut volumul V (serie nouă, vol. I) din „Buletinul Bibliotecii Române" publicat în condiții de linșaj de acest paladin singuratic care este dl Virgil Mihăilescu. Din bogatul cuprins voi reține acum doar studiul d-lui R. V. Bossy: **Românii și Anglia pe vremea lui Shakespeare,** subliniind că autorul de-a lungul carierei sale a împletit activitatea diplomatică cu cercetarea erudită.

M'am ocupat în aceste coloane de ecourile operei lui Shakespeare la noi. Voi antedata, sumar deocamdată, începutul relațiilor româno-engleze. **Valahii** sunt menționați în „Canterbury Tales" ale lui Chaucer la 1387. Această identificare îi aparține regretatului Grigore Nandriș; nu știu dacă a scris ceva sau numai mi-a menționat-o în cursul ultimei noastre convorbiri. Oricum, respectând principiul străbun — **suum cuique** — am datoria de a face această precizare.

Dl R. V. Bossy reține faptul că Shakespeare menționează Transilvania în „Pericles, prince of Tyre". Mărturisesc surprinderea mea. În opera divinului Will sunt pagini pe care le știu pe dinafară pentrucă le-am citit de nenumărate ori. Dar încâlcita tragedie în chestiune — care de altfel nu este scrisă în întregime de Shakespeare — nu mi-a reținut atenția. Să procedăm la o mică analiză.

Suntem în secolul III a. Chr. sub domnia lui Antiochus, epigonul lui Alexandru. Scena (III, actul IV) se petrece într'un bordel din Mytilene. Conversează Pandar, Bawd și Boult despre dificultățile „comerțului":

Search the market narrowly; Mytilene is full of gallants. We lost too much money this mart by being too wenchless. „Cercetează piața cu grije; Mytilene e plin de crai. Am pierdut o groază de bani în timp de dever neavând fete destule". La capătul bilanțului cade remarca despre „sărmana Ardeleancă moartă": **The poor Transylvanian is dead.** E vorba așadar de o „pensionară" a casei de plăceri falimentară.

Acum, fiind vorba de secolul III înainte de Hristos nu poate fi vorba de „Români". Negustorii **daci** sunt atestați epigrafic tocmai la Mytilene (Pârvan a tratat chestiunea în teza sa de doctorat), iar prezența unor „filles de joie" nu este exclusă. Literaturile greacă și latină folosesc curent **Davos** și **Dava** ca nume de sclavi. Shakespeare cu buna sa cultură clasică știa toate acestea. Folosește însă termenul medieval ungaro-latin de **Transylvanian** pentrucă în vremea sa **Dacus** însemna „**Danez**" — confuzie curentă din secolul IX. Cel care se inspirase din cronicile scandinave pentru intriga din **Hamlet** nu era un ignorant.

În concluzie, curtezana din **Pericles** nu constitue atestarea unei „Romance" în sensul științific al cuvântului. Will (ori Gower) avea o idee foarte vagă despre nurii carpatini.

E. LOZOVAN

La 13 decembrie 1969 se vor împlini 20 de ani de când

Marcel EMILIAN, artist dramatic, pe timpul campaniei din Rusia observator înaintat în Regimentul 9 Artilerie, rănit în două rânduri;

Dan TETORIAN, Lt. Colonel de Stat Major, pe timpul campaniei din Rusia comandant de escadron în Regimentul 9 Roșiori și

Mihail ELIADE, Maior, pe timpul campaniei din Rusia comandantul Escadronului de Cercetare al Diviziei 8-a Cavalerie, Cavaler al Ordinului Mihai Viteazul

au fost împușcați în curtea închisorii Jilava, după ce luni de zile au avut de suferit cumplite torturi.

Toți trei au murit pentru România! La 13 decembrie ridicați-vă cu gândul la jertfa lor.

La trista aniversare

(urmare din pag. 1)

dovei, Carpații și poarta naturală Focșani-Galați. Ca și în 1916, rezistența militară din 1944, implica sacrificii mari, dar Poporul Român n'a precupețit niciodată jertfele sale pentru dreptul său la viață liberă.

Cedarea lașă, fără împotrivire, inaugurată în 1940, a fost repetată în 1944. În acele momente decisive, conducătorii dela cârma țării au practicat o politică de expediență, uitând învațămintele aspre din încercata noastră istorie. Neamul nostru a supraviețuit pe pământul străbun, nu prin supuneri care puteau duce până la urmă la distrugerea țării, ci prin rezistența dârză în vremuri potrivnice.

Astăzi, după 25 de ani de pierderi ireparabile și de viață amară, Românii toți, pot măsura cât de adânc a fost abisul în care au fost aruncați la 23 August 1944, printr'un act săvârșit de o mână de oameni din fruntea Statului Român, care necugetat, au sacrificat existența esențială a națiunei române. Aceștia nu trebuiau să uite ca Rusia de totdeauna, țaristă sau sovietică, în nesațul ei secular de cuceriri, a urmărit fără întrerupere, până astăzi, dispariția așezării noastre de stat independent și subsequent, a poporului nostru însuși. El trebuiau să-și dea bine seama în fața acestui pericol suprem, că asigurările diplomatice date de Puterile democratice din Vest, nu constituiau o garanție destul de sigură pentru viitorul țării.

Rusia Sovietică se gândise înainte că România putea rezista, în cazul când se va pretinde o capitulare în necunoscut. Dovadă sunt tratativele oficiale de armistițiu dela Stockholm dinainte de 23 August 1944, între delegații guvernului sovietic și cei ai guvernului român, condus de Mareșalul Antonescu. Pentru a marca importanța acestor tratative, Stalin a numit în fruntea delegației sovietice pe doamna Kolontaya, persoană de încredere și leader bolșevic din primele începuturi ale mișcării revoluționare comuniste. Discuțiunile erau destul de înaintate și erau indicațiuni că Sovietele înclinau să accepte un acord cu respectul drepturilor esențiale ale României.

În acelaș timp la Cairo, anumiți români fără acreditări oficiale, purtau discuții cu diplomații puterilor occidentale, pentru încheierea unui armistițiu cu Rusia Sovietică, cu sprijinul lor. Postura sui-generis a acestor negociatori particulari, se vădește din faptul că ambasadorul sovietic, din Aprilie 1944 a refuzat tot timpul să-i întâlnească. Este dela sine înțeles că fără un contact direct, aceștia n'au putut obține dela Soviete niciun angajament prealabil privitor la condițiuni definite de armistițiu. Au primit în schimb, asigurări încurajatoare dela toate puterile aliate, care au și semnat o convenție de armistițiu, ameliorată prin discuțiile acestor emisari la Cairo. Desigur, puterile democratice arătau bunăvoința lor față de România, atunci când contractau obligațiuni, care ușurau condițiunile aspre prezentate noua inițial. Dar înfăptuirea lor nu depindea de ele, ci de Rusia Sovietică, și aceasta nu se angajase cu nimic. Speranța vană a făuritorilor lui 23 August 1944, că persuasiunea și influența Puterilor aliate vor putea determina Rusia Sovietică să ne acorde după capitulare condițiuni similare, mai ușoare, dovedește ignorarea vinovată a realităților politice internaționale dela acea dată. În vara anului 1944, nu se mai putea pune bază pe efectul unei acțiuni moderatoare față de Uniunea Sovietică, întrucât dela conferința dela Teheran din Noembrie 1943, Aliații au trebuit să se plece mereu în fața pretențiilor și abuzurilor sovietice, datorită dificultăților lor proprii militare. Chiar înainte de această conferință, într'o conversație personală la Casa Albă cu Arhiepiscopul Spellman, la 3 Septembrie 1943, Președintele Roosvelt declara: „... Dorința este, cu toate că pare improbabilă, să obținem dela Stalin un angajament de a nu extinde teritoriul Rusiei peste o anumită linie. Sigur, el ar primi: Finlanda, Statele Baltice, jumătatea de est a Poloniei, Basarabia. Nu este cazul să opunem acestei dorinți ale lui Stalin, din cauză că el are puterea să le obțină oricum. Așa că mai bine să le dăm de bună voie. Încă nu e absolut sigur dacă Stalin va fi satisfacut cu aceste granițe..."

Această situație în raporturile dintre Puterile apusene și Soviete cunoscută în țară și în străinătate la acea epocă, trebuia să-i oprească pe autorii acestui act tragic de a arunca țara în abisul capitulării oarbe.

Numai rezistența armatei noastre până la venirea iernii, era singura cale atunci, de a putea forța Rusia Sovietică să respecte drepturile României la viața de sine stătătoare. Planul sovietic de înaintare rapidă până în câmpia Ungariei, spre a ocupa Budapesta, Viena și Praga, înaintea terminării răsboiului, s'ar fi năruit prin rezistența românească, iar armatele sovietice aveau perspectiva de a lupta din greu în zăpezile din Carpați, timp destul de îndelungat. Aceste noui situații, create de inițiativa și lupta noastră, erau de natură să convingă pe Sovietici să accepte pentru România condițiuni cel puțin la fel de bune, ca cele obținute de Finlanda.

La lumina multor mărturii și documente istorice, apărute în acest sfert de secol, aceste evenimente se conturează clar și categoric, în adevărata lor semnificație. Adevărul nu mai poate fi ocolit sau răstălmăcit. Istoria lor se scrie deja rece și nepărtinitoare. Generațiile viitoare vor găsi în ea, o aspră învățătură, plătită cu grele suferințe de țara întreagă. Aceasta le va arăta că în orice vremuri, la cârma țării trebue puși de popor, numai acei Români întregi, pentru care legea supremă este salvarea intereselor neamului, mai presus de toate. Sau cum ar fi spus strămoșii noștri romani: „Salus Romaniae, suprema lex esto".

Zadarnice sunt încercările de a se repeta mereu, aceleași explicații și argumente politice de odinioară, pe baza cărora România a fost sacrificată acum 25 de ani. Trista realitate, trăită de atunci de toți Românii, vorbește dela sine. Sau cum spunea Lincoln: „Poți înșela pe toți, câtva timp. Poți înșela pe câțiva, tot timpul. Dar nu poți înșela pe toți, tot timpul".

Pe prăbușirea de atunci a țării, s'a ridicat la noi regimul comunist. Impus la putere cu forța de Rusia Sovietică, acest regim totalitar a dispus brutal și arbitrar de viața și de munca poporului nostru. Transformat prin teroare în cobai de experiențe utopice, economice și sociale, Poporul Român a avut de îndurat mulți ani, foamea, frigul, frica și munca în condiții silnice, până la periclitarea însăși a substanței sale biologice... Regimul comunist i-a aplicat fără cruțare o condiționare neumană a gândirii și simțirei sale, printr'o propagandă politică asurzitoare, repetată până la uluire.

Partidul comunist falsifică istoria cu îndrăsneală și cinism. La 23 August 1944, acesta era practic inexistent în România, numărul membrilor nedepășind o mie de oameni, după însăși declarațiile Anei Pauker. Desigur, acțiunea politică a acestui partid embrionar, n'a putut fi decât infimă la acea dată. Astăzi comuniștii pretind că lovitura dela 23 August 1944, a fost făcută de partidul lor. Capitularea și invazia armatei sovietice sunt prezentate de ei drept „eliberarea țării". Comuniștii au iluzia că prin repetarea le nesfârșit a unui neadevăr fabricat, acesta poate deveni un adevăr istoric, până la urmă. Dar ei se înșală adânc. Vorba lui Lincoln, li se aplică implacabil și lor.

În decurs de mulți ani, țara a fost sovietizată, după cel mai autentic model bolșevic, importat din Rusia Sovietică de către primii conducători comuniști înscăunați la putere. Acelaș sistem a fost introdus și în celelalte țări satelite. Orice încercare de independență, sau de a umaniza acest comunism sovietic în aceste țări, s'a lovit de rezistența înverșunată a Uniunei Sovietice. Ocuparea recentă a Cehoslovaciei de armata sovietică, este doar ultimul său act de piraterie în politica internațională, dintr'un lung șir de încălcări abuzive.

Dorința de libertate și de o viață mai omenoasă a poporului cehoslovac, chiar și sub un regim comunist ameliorat, a fost înăbușită cu cinism de tancurile sovietice, într'o singură noapte.

România cunoaște această amenințare de mai bine de două secole. Statul modern român s'a desvoltat liber, pe linii naționale proprii, cu toată această necontenită primejdie dela răsărit. Aceasta a fost cu putință, numai pentrucă conducătorii de atunci ai țării au servit cu abnegație, în primul rând, interesele vitale și permanente ale neamului, mai presus de ideologii politice sau afinități doctrinare cu guverne străine. Această lecție a istoriei noastre, trebue să o învețe bine conducătorii comuniști dela noi.

Cu toate suferințele îndurate în acest sfert de veac vitreg, Poporul Român a rămas întreg la suflet. Conștiința lui de popor vechi, cu apartenență la civilizația occidentală, s'a păstrat intactă și nealterată, împotriva tuturor vicisitudinilor trăite. A dovedit aceasta atunci când, de curând, a făcut Președintelui Nixon la București o primire care a uimit lumea întreagă.

Cu acest prilej a vrut să arate lumii încădată, voința lui neclintită de a trăi liber și independent pe pământul ce-i aparține de totdeauna.

În numele cui vorbesc?

Înscăunat la putere de către baionetele rusești, regimul comunist a adus în România numai durere și umilință, jaf și pustiire, a siluit cele mai sfinte idealuri ale neamului românesc, a distrus fericirea și bunăstarea.

În fabrici sau pe ogoare, în cătune și în orașe, tineri și vârstnici, întregul popor român îndură de 25 de ani cel mai cumplit calvar din istoria sa atât de sbuciumată.

De un sfert de veac, o mână de oameni străini de aspirațiile neamului, un sistem politic terorist și economic închistat sugrumă poporul, îl exploatează fără milă constrângându-l să îndure umilinți și privațiuni de nedescris.

Zeci de mii de patrioți au fost aruncați în temnițe, sute de mii de oameni au fost desrădăcinați dela locurile lor și transformați în salahori nomazi. Peste sate și peste căminuri s'a așternut aceiași teamă și aceiași teroare...

Noi cei ajunși la actul disperat al emigrării, odată instalați în lumea pe care ne-o închipuisem într'adevăr liberă și oarecum înțelegătoare față de suferințele pe care le îndură popoarele încăpute sub jugul comunist, suntem deadreptul stupefiați de miopia unor oameni politici, ziariști și scriitori din țările occidentale, stupefiați de modul cum aceștia prezintă și interpretează situația din țara noastră. Unii din ei, socotiți sau proclamându-se singuri „experți în problemele românești", par a nu fi înțeles absolut nimic din marea tragedie a neamului românesc, complăcându-se într'o atitudine conformă cu interesele patronilor dela care primesc simbrie și directive. În această privință, ne limităm să cităm doar două elucubrații auzite la postul de radio „Europa Liberă", anume în emisiunile dela 19 Iulie și dela 9 august 1969. Ascultați și judecați: „... începe să se introducă și la noi (n. în țară) **un sistem democratic de alegere...**" (George Ciorănescu). Comentând o recentă vorbire a lui Nicu Ceaușescu (**pretenie, esperență, țării, învățăturii** etc etc), limbricul entozoar care răspunde la numele de Noel Bernard proclama euforic, la 9 august 1969: „Cuvintele lui au provocat un puternic ecou în inimile românilor **care-și iubesc țara**".

Ce gândesc și cum reacționează cei din țară când aud asemenea baliverne este ușor de închipuit. Trag o înjurătură zdravănă și închid aparatul! Noi însă ne punem întrebarea dacă editorialiștii și comentatorii aceștia dela „Europa Liberă" sunt bieți naivi, inconștienți sau, din capul locului, rău intenționați? Să nu fi aflat ei oare că regimului dela București nici prin gând nu-i trece

(urmare în pag. 6)

Sâmbătă 23 august 1969 a avut loc în New York City o impresionantă demonstrație de protest organizată de Consiliul Național Român Ad-Hoc, de Ora Română dela Radio New York, cu concursul altor grupări românești.

Străbătând străzile metropolei americane, coloana de mașini pavoazate cu drapele românești îndoliate, cu drapele americane și cu inscripții sugestive s'a oprit apoi în fața reprezentanței americane la ONU, unde vajnicul luptător naționalist, Părintele Nicolae Moldovan din Farell, Pa. a înălțat o rugăciune și a rostit o impresionantă cuvântare.

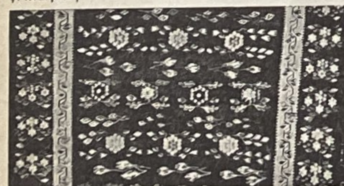
Parcurgând apoi alte străzi și bulevarde, fraternizând pe parcurs cu grupuri de manifestanți irlandezi, coloana de mașini s'a oprit în cele din urmă la Holiday Inn, unde s'a oficiat un parastas de către preoții Nicolae Moldovan și Octavian Roșu (Brooklyn).

După ce asistența a intonat imnul „Pe-al nostru steag e scris unire", d. prof. univ. George Popescu-Botoșani a evocat momentul făcând o documentată expunere pe care o publicăm în corpul ziarului.

În cadrul acestei manifestații au mai luat cuvântul dnii: Aristide Nicolae (Ora Română dela Radio New York), dr. Ivan Dotscheff (ABN), colonel N. G. Nazarenko (organizația Cazacilor), Matei Hojbotă (din partea românilor din Toronto), Părintele Nicolae Moldovan și dr. Ion Cârjă (președintele comitetului de organizare).

In fotografia de mai sus: Părintele N. Moldovan, având în dreapta pe d. Matei Hojbotă, în fața clădirii ONU. În primul plan: d. George Boian, directorul ziarului „Porunca Vremii" și al buletinului de știri „BNS".

Dealtfel în toate centrele din lume, Românii au organizat manifestații de protest, înfierând **unanim** actul dela 23 august 1944 și pe autorii acestei trădări. Astfel „Comitetul de acțiune pentru eliberarea României" din Sao Paulo (Brazilia) a lansat un apel care a fost comentat de presa braziliană și reprodus în întregime de organul italienilor din America de Sud. Remarcabile au fost deasemenea cuvântarile ținute de preoții din exil după rugăciunile înălțate pentru victimele actului dela 23 august: Monseniorul Vasile Zăpârțan și Protoiereul D. E. Popa la München, preot Ion Popa, paroh greco-catolic din Indiana Harbor, USA și mulți alții.

Scrisori dela refugiați

Un compatriot — unul din cei 3000 care în cursul acestei veri au renunțat la „independența" ceaușistă — ne scrie din locul exilului său. Îi urăm curaj și tărie multă. Drept dovadă a înțelegerii noastre depline reproducem aici trei strofe din poezia ce ne trimite și care, înainte de orice, constituie o mărturie:

Cu ochii triști,
Privind în depărtări,
De peste țări și mări,
Îmi caut țara mea . . .
— Și nu mai miști,
Cu ochii tot la ea.

Pe unde vin,
Imaginile dragi,
Și beznele le spargi,
Tu focule de dor,
Într'un suspin
M'adap ca la izvor.

Un curcubeu
Se'ntinde peste noi,
Când suntem amândoi;
Și nopțile ascult
Și tu și eu
Istoria de demult.

23 August zi de doliu

(urmare din pag. 1)

S'ar părea că d. Vișoianu ignorează că Aliații „tradiționali" se înțeleseră din timp cu Sovietele și hotărîseră de soarta noastră. Și pentrucă se știa în lotul cui suntem sortiți la sfârșitul războiului, era firesc ca lupta să fie dusă până la sfârșit așa cum au dus-o Germania, Finlanda, Japonia.

Războaiele se câștigă sau se pierd.

D. Vișoianu și ai lui vor să ne convingă că la 23 August 1944 acești domni au vrut să realizeze **minunea** nemaipomenită în istorie, de a trece Țara în câmpul Aliaților „tradiționali", de a ieși din războiu neocupați de Rusia bolșevică și cu **fața curată.**

Rostul ultimului războiu nu l-a înțeles lumea „democrată": nici d. Vișoianu, și nici tovarășii săi.

Dânsul ne dă lecții de istorie. România, după dânsul, ar fi trebuit să nu ducă niciodată războiu dincolo de fruntariile ei naturale.

Legile războiului sunt aceleași atât pentru mari puteri cât și pentru cele mici; altfel, dacă acceptăm teoria dlui Vișoianu, ar însemna să aspirăm la o suveranitate limitată, la subordonare și să renunțăm la libertate.

Este adevărat că Românii n'au dus războaie de cucerire, după cum nici în ultimul războiu scopul n'a fost cucerirea, ci recucerirea a ceiace ni se răpise și salvarea de pericolul dela Est. Ori, pentru aceasta, lupta trebuia dusă până la distrugerea adversarului, ori unde s'ar fi găsit el și până la obținerea păcii.

Nu România s'a abătut dela alianțele ei tradiționale, ci Aliații au nesocotit obiectivele firești: apărarea lumii civilizate și creștine de amenințarea bolșevică.

România nu mai putea merge cu asemenea aliați „tradiționali". Aceștia se abătuseră dela misiunea lor europeană și, mână în mână cu Rusia Sovietică, au săvârșit grava eroare de a preceda invazia bolșevică dela Est cu una a lor, dela Vest, ce avea să rupă coloana vertebrală a Europei.

Drept rezultat al ultimului războiu, a ieșit câștigătoare numai Rusia Sovietică: a scăpat de înfrângere, ca să ajungă o putere mult mai de temut ca înainte de ultimul războiu, fără a fi dispusă să încheie pace.

Pretinșii plenipotențiari români, descendenți ai acelor politicieni care au distrus o întreagă generație, și care când n'au mai putut să se susție, au acceptat tirania lui Carol II, și au continuat să creadă în Aliați, cu toate ca erau încârduiți cu Sovietele, nu puteau realiza minunea salvării naționale, ci un act de trădare urmat de capitulare fără condiții.

Un armistițiu nu putea fi încheiat decât de Mareșalul Antonescu, șeful Statului și al armatei, capabilă încă să reziste în 1944, chiar singură, pe un front de 200 de km. între Vrancea și Delta Dunării.

Ipoteza că ar fi putut interveni Aliații în favoarea României și a-i sili pe Ruși să nu ne ocupe era inoperantă, din moment ce exista acordul dela Yalta, iar Aliații erau departe de fruntariile României.

Tratativele dela Cairo n'au avut decât rostul să se ia act de dorința Aliaților de a fi scurtat războiul și Țara să fie scoasă din alianța cu Germania. Rușii, vicleni, asigurau că nu se vor amesteca în treburile interne românești și că nu vor avea nici pretenții teritoriale. Și cu asta d. Vișoianu și ai lui s'au declarat mulțumiți și au determinat pe rege să proclame „armistițiul".

Toate așa zisele concesii verbale făcute de inamic au fost obținute cu prețul arestării Mareșalului Antonescu și a guvernului său.

Din nenorocire, au fost satisfăcute prompt dorintele Aliaților și ale Sovietelor: Mareșalul Antonescu a fost arestat, armata română a încetat lupta, iar aliatul german fu surprins și paralizat în Țară; iar asta tocmai, când Rușii deslănțuiau ofensiva!

„Armistițiul" anunțat de rege la radio a fost un simplu narcotic care a fluturat iluzia păcii numai pentru o clipă, căci Rușii și-au continuat invazia fără a mai fi stânjeniți de nimeni. In câteva zile Țara întreagă intra sub jugul rusesc.

Scoaterea României din alianța cu Germania era hotarîtoare pentru frontul de Est.

Armistițiu n'a existat, pentrucă Rușii nu s'au oprit nicio clipă din înaintarea lor fulgerătoare. N'au semnat nicio convenție de armistițiu, căci nu se explică, cum de și-au permis să ia prizonieră armata româna din Moldova și Basarabia, care încetase lupta, iar restul să fie silită să lupte în câmpia ungară și în Cehoslovacia contra aliatului german, ca să evite prizonieratul.

Plenipotențiarii de după capitulare vor obține o convenție, odată chemați la Moscova în Septembrie 1944, unde, după câteva zile de anticameră la Stalin, au semnat ceiace li s'a dictat.

Pretinșii plenipotențiari dela Cairo se mulțumeau, cum am văzut, cu o declarație a lui Molotov în locul unui angajament semnat și precedat de încetarea luptei, tocmai când erau avertizați de delegații Aliaților că Rușii pregăteau o mare ofensivă! E de prisos să mai adaogăm că n'au ținut seamă de năravul rusesc de a-și călca angajamentele.

Nu numai că s'au grăbit să anuleze orice rezistență din Țară contra bolșevismului, autorii actului blestemat, dar au recurs la orice mijloace pentru atingerea scopului.

Cu toate că s'a pretins că rostul tratativelor dela Cairo era să atenueze presiunea rusească prin intervenția Aliaților, în Țară au recurs și la colaborarea comuniștilor, pentru a-l răsturna pe Antonescu și guvernul său.

Complotiștii n'au căutat să coaguleze un front anticomunist chiar și fără Mareșalul Antonescu, ci au dat mâna cu slugile Moscovei ascunse chiar în palatul regal.

Și atunci să ne mai mirăm că se întâlnesc la comemorarea aceluiași act abominabil, comuniștii din Țară, fauna cultivată de dușman, cu oamenii „tratativelor" grupați în așa zisul comitet, care au sabotat războiul atât din afară cât și din interiorul Țării, grăbindu-i subjugarea!?

Există o linie de onoare pe care orice nație o observă cu sfințenie în lupta pentru existență. Linia aceasta o avea și România, avantpost al lumii civilizate și creștine, neezitând să participe la ultimul războiu, decisiv nu numai pentru ea, ci și pentru Europa însăși.

Modul cum a decurs războiul, atât în perioada ofensivei cât și în retragere, presupunea că și România este hotărîtă să reziste până la ultima posibilitate. Iar dacă era vorba de armistițiu, ar fi fost în măsură să-l încheie Mareșalul Antonescu. Numai el ar fi putut încheia un adevărat armistițiu, în cazul când așa ceva mai era posibil, fără să-și calce cuvântul față de aliatul german.

In cazul că rezistența ar fi durat, este firesc să ne închipuim că Aliații noștri „tradiționali" s'ar fi putut apropia de Țară și a ne cădea în spate. Dacă ar fi intrat în Țară, ar fi putut interveni în favoarea noastră temperând pe Ruși, iar armata înconjurata s'ar fi văzut silită să se predea lor și nu Rușilor, așa cum au făcut și Germanii, pe cât le-a fost posibil.

Linia de onoare ar fi fost salvată și în istoria ultimului războiu n'ar fi avut loc un act de trădare.

O rezistență prelungită pe frontul românesc poate ar fi determinat pe Aliați, odată ajunși la Dunăre și să debarce la Constanța, să-și corecteze atitudinea și să revie la politica de contenire a revărsării rusești peste Balcani și, în acelaș timp, să ridice scutul de apărare al Europei căzut din mâna forțelor anticomuniste.

Dar trădarea dela 23 August a exclus această perspectivă la care, desigur, se gândea Iuliu Maniu și chiar Mareșalul Antonescu, în cazul încheerii unui adevărat armistițiu.

Micul grup de Români supărător pentru d. Vișoianu și ai săi, suportă stoic exilul cu inima strânsă de durere de dezastrul abătut peste Țară. El nu poate veni decât cu un protest de înfierare atât a celor care ne-au subjugat Țara cât și a tuturor acelora care i-au ajutat.

Acest soiu de oameni au scăpat de judecata sumară a unui Consiliu de Războiu într'o Românie liberă, dar de judecata istoriei românești nu vor scăpa niciodată!

Nicolae ȘEITAN

Șablonul rusesc la baza tuturor legilor

(urmare din pag. 1)

ție, de efectivul unui batalion, nu au putut pătrunde în comună.

Acțiuni similare au avut loc și în alte raioane și regiuni din țară.

În anul 1961 întreaga regiune Pitești a fost în plină răscoală. În localitățile Läunele, Dogari și Cerbeni au avut loc ciocniri puternice între țăranii răsculați și trupele de intervenție M. A. I. Din această cauză, **orașul Pitești a fost izolat timp de o lună de zile de restul țării.** Nimeni nu a putut părăsi orașul, iar trenurile au circulat numai prin Roșiori-Caracal.

În acelaș an, țăranii mai multor raioane din regiunea Iași s'au răsculat la rândul lor, cerând să li se restitue pământurile. Revolta a început în comuna Stolincenii Ghițescu din raionul Pașcani, comună căreia i s'a schimbat numele, numindu-se astăzi Vânători. Aici țăranii au refuzat să ridice produsele, după zilele de muncă efectuate, întrucât socoteala oficială nu corespundea realității. Pentru „restabilirea situației", inițial au intervenit doar organele de partid. Rezultatul a fost că directorul SMT Markovski Constantin s'a ales cu un picior rupt, iar activistul de partid Zvoninski Ioan, care se baricadase în cabinetul de partid, a fost dezbrăcat la pielea goală și bolovănit, așa despuiat cum era. Alți activiști de partid au fost ciomăgiți de țărani, dar mai ales de femei, fiind nevoiți să fugă din sat sărind peste zăplazuri. Ca la o parolă misterioasă, acțiunea țăranilor din Stolnicenii Ghițescu s'a extins la toate comunele raionului Pașcani.

La **Heci,** sat aparținând de comuna Lespezi, partidul a găsit de cuviință să trimită pe tovarășul Ursuleanu Constantin, directorul Uzinelor de reparat material rulant din orașul Pașcani. Pentru potolirea spiritelor a fost desemnat acest om cu greutate. Ursuleanu cântărind într'adevăr 140 kilograme și având înălțimea de 1,95 m. Arătânduse la început oarecum pașnici, țăranii l-au lăsat pe Ursuleanu să pătrundă în sala de ședințe, dar odată ajuns aici s'au repezit la el și l-au tăiat cu cuțitele, cum se taie porcii în ajunul Crăciunului. Odată cu el, a fost crestat și Apetrii Petru, președintele colhozului. Zile întregi, țăranii au stăpânit satul. Pe cine a pus însă mâna Securitatea după aceea, dispărut a fost din sat ani în șir . . .

În comunele Ruginoasa, Hărmănești, Hălăucești, Mircești, Lungani, Brăești, Stolnicenii Prăjescu, Siretel, Moțca, Miroslăvești și Cristești, ca primă măsură luată de partid și de securiști, au fost evacuați toți președinții de colective și transportati la reședința de regiune. Clocotind de mânie și de năduful răzbunării, țăranii au luat cu asalt sfaturile populare și au lovit cu ciomegele în activiștii de partid și în paznicii acestora.

În unele locuri timp de cinci zile, în altele timp de șapte zile, în fața sfaturilor populare și pe străzile principale din comunele citate mai sus, din mii de piepturi de țărani a răsunat acelaș strigăt: **„Dați-ne pământul! Jos partidul!"**

Acțiuni cu caracter insurecțioal au avut loc și în raioanele Negrești și Hîrlău, tot în luna august 1962. Situația era considerată atât de gravă în aceste raioane, încât până la sfârșitul lunei octombrie 1962 nu se putea călători acolo decât cu autorizație specială. **Turiștii străini au fost invitați să renunțe de a vizita orașul Iași și localitațile din regiune.** Recomandarea aceasta a fost făcută prin oficiul ONT „Carpați".

Dar n'a fost regiune din țară unde țăranii să nu fi manifestat dorința lor de a li se restitui pământurile, de a fi stăpâni pe munca și pe avutul lor.

La Bosancea, în apropiere de Suceava, țăranii s'au răsculat în mai multe rânduri.

În această din urmă localitate, țăranii răsculați au dispus până și de un car blindat pe care îl ținuseră ascuns într'o gireadă de paie încă din august 1944, după trecerea trupelor sovietice prin această regiune. Tancul a fost folosit mai mult ca sperietoare, muniția respectivă lipsind . . .

În urma tuturor acestor acțiuni au fost arestați sute și mii de țărani care au umplut toate închisorile din România. La Gherla, în anul 1963, majoritatea deținuților erau țărani, în frunte cu frații Ursache din Moldova, socotiți conducători ai unei organizații anticomuniste și condamnați ca atare la câte 25 ani de muncă silnică. Fratele lor mai mic, ofițerul de miliție Simion Ursache, deși cu totul străin de această acțiune, a fost trecut în rezervă tocmai când se afla la cursurile cadrelor de conducere, la București.

În timp ce la Gherla se aflau întemnițați sute de țărani, 1500 până la 2000 se aflau la **Rastu,** la 16 km sud-vest de Băilești, în penitenciarul construit special pentru ei. Dar la Văcărești, câți erau și câți mai sunt încă? Atât la Rastu cât și la Văcărești condițiunile de muncă sunt penibile. Pe teren, ca ofițer de miliție, am putut lua cunoștință de toate aspectele transformărilor „socialiste" în domeniul agricol. În nenumărate adunări generale ale țăranilor cooperatori am avut ocazia să constat că regulamentul privind „ordinea interioara a cooperativelor" este permanent călcat în picioare, conducerea de partid tăcând chitic, pentru simplul motiv că toate încălcările sunt săvârșite tocmai de către acei pe care se bizue aparatul de partid.

Iată câteva exemple:

Șoferii Mihai Apostol și Vasile Dascălu dela cooperativa agricolă din Moțca (jud. Iași), cu sprijinul și complicitatea merceologului Ion Sîrghie, au folosit autocamioanele unității pentru propriul lor buzunar. În loc să se ducă la Roman să aducă taițel de sfeclă, ei s'au dus la Tg. Neamț și au adus lemne . . . pe care le-au vândut la particulari. În foile de parcurs, predate mai târziu la contabilitate, ei trecuseră: transport de tăițel. Dar și când s'au hotărît să aducă și tăițel, aceștia au fost descărcați tot la particulari. Despre toate acestea știa bine'nțeles și contabilul cooperativei V. Cucoș, care primea partea leului. Fiind membri de partid, hoții aceștia n'au avut de suferit nici o neplăcere, iar cooperativa Moțca a fost declarată **fruntașă pe regiune.**

La cooperativa agricolă din Grajduri (jud. Iași), conductorii nu mai duc atelajele la brigăzi de foarte multă vreme. Le țin acasă, atelajele fiind folosite în scopuri personale. Pe o perioadă scurtă de timp, în 1968, atelajele cooperativei Grajduri au efecutat 128 transporturi clandestine, pe tocmeală. „Dai 100 de lei, îți duc grâul la moară. Nu dai, nu ți-l duc!" De unde să scoată un țăran cooperativist 100 de lei pentru un singur transport de cereale? Din pricină că atelajele efectuau tot timpul transporturi particulare, cooperativa Grajduri n'a putut să transporte la timp recolta de pe câmp, această recoltă putrezind în bună parte. Beneficiarul principal al transporturilor clandestine era însuși președintele cooperativei, Dumitru Coca, membru al comitetului de partid. Țigănași (jud. Iași) este „cooperativă agricolă milionară . . ." dar nu dispune de mijloace de transport, nici pentru a duce îngrășăminte pe câmp și nici pentru a strânge recolta . . . La 18 martie 1969, când s'a ținut la Iași Conferința pe județ a Cooperativelor de Producție, fără să pomenească nimic de lipsuri și de jafuri, Miu Dobrescu, primul secretar de partid al județului Iași, s'a mulțumit să declare: „Vă este cunoscută ampla expunere făcută de către secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu . . . Referindu-mă la expunerea tovarășului Ceaușescu, pot spune că aceasta este pentru noi un program concret de lucru, un program multilateral pentru agricultura cooperatistă. De aceea se impune să revedem permanent această expunere în care vom găsi îndemnuri și o călăuză practică în întreaga activitate din agricultura cooperatistă". Punct! Așa se rezolvă astăzi în țară toate problemele . . . cu vorbe goale și trimiteri la șabloane . . .

Când se anunță o vizită dela centru, primul secretar de partid județean are grijă să aranjeze culisele, tapedând cooperativa care urmează să fie vizitată de vârfuri cu scoarțe și covoare . . . procurate dela fabrici de textile și întreprinderi

(urmare în pag. 6)

◆ **Transferări, pensionări și... sinucideri.** — În momentul când punem ziarul sub tipar, la București și în orașele mai importante din țară se desfășoară o acțiune de „descongestionare". Medici, ingineri, agronomi, economiști și funcționari de toate categoriile au primit ordin să se prezinte „la noul post", în mici și îndepărtate localități. Când li s'a adus la cunoștință că sunt mutați în provincie, mulți din cei loviți de această măsură au cerut să fie pensionați, alții și-au prezentat demisia, iar trei medici și un inginer s'au sinucis. La București, medici, ingineri și funcționari, după ce demisionaseră din posturile pe care le dețineau, au cerut să fie angajați vatmani la ITB sau măturători de stradă. Au fost amenințați cu arestarea dacă vor persista să ceară asemenea lucru. Organizațiile de partid au convocat în grabă ședinte în cadrul instituțiilor și înterprinderilor, încercând să convingă pe cei în cauză că aceste transferări au fost necesare, pentru o mai bună împărțire a forțelor de muncă. Spre surprinderea generală și spre deosebire de cele ce se întamplau în trecut în cadrul unor asemenea ședințe, directori, șefi de cadre și activiști de partid au fost mereu întrererupți, ba chiar înjurați, cum a fost cazul la un institut medical din Capitală. În general, cine a avut state de serviciu pe linie de partid sau proptele serioase a rămas în București. Cine nu, a fost nevoit să plece în provincie sau să rămână pe drumuri. Din totalul de 49 de persoane care alcătuiau cadrele de specialitate la o instituție din București, n'au rămas pe loc decât 17, anume 13 comuniști notorii și 4 amante succesive ale directorului. La cerere, suntem gata să dăm lista nominala a celor în cauză.

◆ **În legătură cu vizita lui Nixon** ziarele occidentale au scris destul. Toți corespondenții străini au subliniat entuziasmul debordant al populației bucureștene, dar n'au pomenit nimic despre alte lucruri tot atât de interesante. Astfel, amploarea manifestațiilor a întrecut cu mult intențiile și prevederile celor care au organizat primirea. Cuvântul de ordine fusese „primire călduroasă, **dar moderată".** Nimeni nu a fost obligat sa iasă pe stradă, **dar au ieșit toți, așteptând ore întregi pe trotoare, în piețe și în preajma locurilor care urmau să fie vizitate de Președintele Statelor Unite.** Ziarele occidentale n'au scris deasemenea nimic despre ce s'a strigat pe parcurs: **„Scapă-ne de Ruși! Ne-am** săturat! Vrem să fim liberi!..." Mâinile doamnei Nixon nu au fost numai sărutate, ci și udate de lacrămi. Să fi înțeles ea oare de ce plângeau Românii?...

După un moment de optimism trecător legat de entuziasmul primirei, a urmat scepticismul cel mai desăvârșit și o stare de depresiune sufletească. Dându-și seama că totul n'a fost decât un foc de paie, cei care fluturaseră drapele americane pe bulevarde au rămas cu un gust amar în cerul gurii.

Vizita lui Nixon a fost resimțită însă la congresul partidului, atmosfera de entuziasm artificial creat cu această ocazie contrastând prea izbitor cu cele întâmplate cu câteva zile înainte pe străzile Capitalei. Lucrările congresului au fost dominate de monotonie, de frica de Ruși și de descurajare față de situația economică din interior. Deși așteptate, schimbările la vârf n'au prezentat prea mare interes pentru restul populației. Este inutil să mai spunem că în rândurile cadrelor de partid domnește confuzie și cea mai mare zăpăceală.

◆ **Cursurile politice,** considerate din capul locului ca corvoadă, sunt în descreștere față de anul trecut. La aceste cursuri se pune acum accentul mai mult pe vizitele pe care le fac șefii destul de des în țară, comentându-se constatările și perspectivele. Din pricină că toate cărțile politice apărute acum câțiva ani (Materialismul dialectic, Materialismul istoric, Istoria partidului și Economia politică) astăzi nu mai sunt valabile, activiștii și conferențiarii sunt puși în situații penibile. Studenții, cu deosebire, își bat joc de tot ce se debitează la cursurile teoretice. Eforturile ce se fac în sensul de a se prezenta, în special tineretului, formule comuniste și concepții **de tip românesc** nu sunt luate de nimeni în serios. Dealtfel, la ședințele UTC participările sunt departe de a fi unanime. Absențele nu mai sunt sancționate atât de sever, iar uneori chiar deloc, participarea la sedință luând un caracter pur formal.

◆ **Cazul doctorului Titea.** — Originar dintr'o comună românească din Ucraina Subcarpatică (încorporată astăzi la Uniunea Sovietică), doctorul Vasile Titea, medic ginecolog, este un vechi și foarte activ militant comunist. Nu putem spune însă că din punct de vedere profesional este slab pregătit sau nepriceput. Acum 4 ani, din cauza certurilor lui cu Voinea Marinescu, pe atunci Ministrul Sănătății, doctorul Titea a fost mutat din București și totdeodată exclus din partid. Cum a reacționat acest vechi militant comunist? A alergat imediat la ambasada sovietică **și a cerut azil politic la Ruși.** Aceștia au fost puși în încurcătură, dar au intervenit în favoarea lui. Doctorului Titea nu i s'a întâmplat absolut nimic. Este din nou în București, unde în gura mare și față de toată lumea își manifestă atașamentul față de politica sovietică, atitudinea lui semănând consternare în rândurile celor care, până mai ieri, credeau în „noul curs".

◆ **În județul Maramureș** nu prea sunt farmacii și nici medicamente. Pentru Vișeul de Sus și Moisei nu există decât un singur punct farmaceutic, dar și acela mai totdeauna lipsit de medicamente. Populația este nevoită să se ducă până la Borșa pentru procurare de medicamente, bine'nțeles când află că punctul farmaceutic respectiv a fost aprovizionat cu cele trebuitoare. La Săcel, 11 km la vest de Moisei, comună care numără 8000 de locuitori, punctul farmaceutic a fost închis timp de o lună de zile... din lipsă de farmacist. La Săcel este și un dispensar medical. Păcat însă că acest dispensar se află într'o clădire insalubră, fără apă, fără lumină electrică și fără paturi de naștere. Medicul respectiv este un om de inimă, priceput și muncitor, dar ce poate face un singur medic la o populație atât de numeroasă, într'o localitate cu case împrăștiate pe toate dealurile și văile. Medicul dela Săcel nu dispune de mașină, dar de mai multe mașini dispun cei dela Oficiul farmaceutic din Satu Mare, forul tutelar care este la curent cu situația dela Săcel, dela Moisei și dela Vișeu. Micu Nicolae, directorul oficiului din Satu Mare și Szabo Miklos, coordonator farmaceutic, ambii membri de partid, nu au nici spirit de organizare și nici sentimente de umanitate.

◆ **Într'un sat din apropiere de Piatra Neamț** s'a stins din viață Generalul Nicolae Dăscălescu, figură legendară o oștirii românești. Fiu de țărani, a murit printre țărani, refuzând politicos dar cu îndărătnicie orice invitație la colaborare și orice participare la părăzile regimului. A fost îngropat cu onoruri militare, dar după ce cu ani în urmă fusese purtat prin toate pușcăriile.

Comandant de baterie și de divizion în primul război mondial, Nicolae Dăscălescu a fost apoi unul dintre organizatorii unităților noastre de artilerie antiaeriană. La începutul campaniei din 1941, Generalul Dăscălescu a comandat Divizia 21-a Infanterie, la Țiganca și în fața Odesei. În 1944 era comandat al Corpului 2 Armată, apoi, după ce Generalul Avramescu a fost arestat de Ruși, la postul de comandă și în timpul operațiilor, Generalul Dăscălescu a venit la comanda Armatei a 4-a, în Cehoslovacia. Care dintre foștii combatanți nu-și va aminti până la sfârșitul vieții de acest general care umbla îmbrăcat în haine de trupă și mânca din gamelă pe marginea șanțurilor, totdeauna bine dispus și vorbind părintește cu soldații?... Un compatriot mai tânăr l-a cunoscut însă pe Generalul Dăscălescu în alte împrejurări:

„Arestat încă din 1949, mă aflam prin aprile 1954 la Gherla. Într'o bună zi în celula noastră este adus dela Jilava un nou deținut, un moșneag simpatic, încălțat cu opinci, îmbrăcat cu ițari și în suman peticit, cu pălărie pleoștită... Mai îngăduitori față de acest moșneag, gardienii îi lăsaseră sticla cu apă astupată cu un știulete de porumb. Cum se întâmpla cu fiecare nou venit, l-am întrebat ce anume făcuse de nimerise la bătrânețe la pușcărie. Moșneagul ne-a răspuns, cu voce liniștită: **‚De, dragii mei, aici e locul tuturor românilor care-și mai iubesc patria!'** Eram înghesuiti ca sardelele, dar i-am dat moșneagului locul cel mai bun, înghesuindu-ne și mai mult. Cu un zâmbet blajin, ne-a mulțumit și s-a așezat pe marginea patului. În celulă cu noi erau și mai mulți ofițeri. Unul din ei povestea necontenit fapte și întâmplări din război. Moșneagul asculta atent, dar nu punea nici o întrebare. Au trecut zile, a trecut o lună... A venit un nou deținut, un fost ofițer care, după obicei, s'a prezentat dând mâna cu fiecare în parte. Ajuns în fața moșneagului nostru, ofițerul face ochii mari, apoi își îndreaptă poziția și lipind palmele strigă cu voce înecată de plâns: **‚Să trăiți, Domnule General!'** Moșneagul era Generalul Dăscălescu".

◆ **Restricții la pașapoarte.** — La o ședință a „lucrătorilor din cadrul M.A.I.", un ofiter superior care ține evidența turiștilor care nu s'au mai întors în țară a afirmat că, dela sfârșitul anului 1967 și până la 31 octombrie 1969, **un număr de 11.000 cetățeni români au cerut azil politic în diferite țări occidentale.** Din această cauză probabil, pașapoartele se eliberează acum din ce în ce mai greu. Securitatea, care și în această materie are ultimul cuvânt, se opune ca următoarele categorii de persoane să mai obțină pașapoarte:

1. Acei care au o înaltă calificare tehnică.
2. Funcționari superiori din sectorul economic.
3. Ingineri și tehnicieni din industria de armament.
4. În general toți acei care (pentru Securitate) nu oferă garanții suficiente că se vor înapoia în țară.

◆ **Lipsă de legume, lipsă de ouă, lipsă de carne.** — În timp ce zeci și zeci de camioane frigorifere circulă în toată Europa transportând pătlăgele roșii din România, la București s'a făcut coadă la roșii la „aprozare" în tot cursul lunii septembrie. Strugurii puși în vânzare erau de cea mai proastă calitate, carnea, mezelurile și brânzeturile se vând la intervale, iar ouăle se aduc din Bulgaria. În sectorul îmbrăcăminte și încalțăminte însă, magazinele sunt mai bine aprovizionate decât în 1968.

◆ **„Gărzile patriotice"** sunt pe cale de a fi puse în adormire. În afară de o foarte sumară instrucție infanteristică, aceste gărzi nu execută exerciții și aplicații tactice. Nimeni în țară nu mai crede că aceste gărzi patriotice înarmate ar putea avea și alt rol decât acela de a defila la părăzi, în scop pur propagandistic.

◆ **Maiorul Puha** este inspectorul paznicilor contractuali pe întreg județul Iași. De obicei asemenea funcție este deținută de un ofițer de rezervă sau de unul care a ieșit chiar la pensie. Puha nu-i nici rezervist și nici pensionar, ci ofițer activ, șef de cadre la divizia de grănicieri care-și are comandamentul la Iași și totdeodată specialist în contra-informații. Nimic de zis, dar cum este oare posibil ca funcțiuni atât de importante să fie încredințate unui bețiv notoriu pe care „ospătarii" de la restaurantele „Alunișul" și „Iașul" îl culeg săptămânal de sub mese. Rușilor nu li se putea face un serviciu mai mare decât punându-l pe Puha ofițer cu contra-informațiile la Iași.

◆ **Prin baza „Tehnoforest-Export" din Rădăuți** se transportă zilnic 32 vagoane încărcate cu mobilă în Uniunea Sovietică. Rușii nu acceptă decât garnituri complete, în a căror compoziție intră un pat de două persoane, două noptiere, un șifonier pentru două persoane, o masă de sufragerie cu patru scaune și un bufet cu uși de sticlă. Garniturile se alcătuiesc la fața locului, adică la Rădăuți, diferitele piese provenind dela fabricele de mobilă (C.I.L., IPROFIL, Tehnolemn etc) din Arad, Caransebeș, Tîrgul Mureș, Pitești, Cluj, București (Arta Lemnului), Iași, Brașov (Măgura Codlei), Rîmnicul Vîlcea, Turnu Severin, Constanța, Focșani și Fălticeni. Funcția de prim-tehnician la T.E.F. — Rădăuți o îndeplinește tovarășul Greeler Sallo, spre deplina satisfacție a clienților sovietici.

◆ **La brigada cincea A. A.,** care se află staționată la Florești (Cluj) și are indicativul 01419, ofițerii, chiar și acei din cadrul politic (cum este Lt. Col. Stegaru Gheorghe de pildă), se poartă corect cu trupa, exepție făcând doar Maiorul Iarca Moise, politrucul unui divizion de 57 mm. Maiorul în chestiune nu este numai brutal și lipsit de omenie, ci și total devotat Rușilor. Generalul Țîrcă Stelian, comandatul Armatei a 3-a, în compunerea căreia intră și această brigadă AA, a fost informat despre comportarea Maiorului Iarca Moise, dar n'a luat până acum nici o măsură.

◆ **Director al Trustului de Panificație** al orașului Bacău este un oarcecare Geza Ștrul, originar din părțile Maramureșului, fost comerciant ambulant, dar nu de covrigi, ci de galanterie. La bază, Geza Ștrul are 7 clase primare, dar a intrat în posesia cărții de membru de partid încă din 1948. În asemenea condițiuni este tare și mare la organizația de partid și la inspectoratele de miliție și de securitate. Dacă cineva nu-i place, îl dă afară din serviciu, fără multă vorbă, așa cum s'a întâmplat cu inginerul Sima Panaite dela serviciul de investiții, cu Dolhescu Maria, contabilă principală, cu Enache Maria, contabilă și cu mulți alții. Nu i se poate întâmpla nimic acestui Geza Ștrul, prietenii lui cei mai buni la Bacău fiind Fred Blănaru (din Buhuși), secretar al comitetului județean de partid (secția economică) și Fisensohn Moriț, procuror anchetator penal la Procuratura județului Bacău.

◆ **Confecționarea uniformelor militare** pentru ofițeri și subofițeri MFA și MAI se face prin secțiile speciale ale cooperativelor meșteșugărești, cu specific de croitorie, din toate localitățile din țară unde există garnizoane militare. Atât gestionarul cât și lucrătorii acestor secții speciale trebue să fie membri de partid, verificați de organele de miliție și de securitate. Aprovizionarea cu materiale necesare confecțiilor se face prin MFA care distribue aceste materiale unităților militare. Acestea, la rândul lor, trimit materialul la uniunile județene de cooperative meșteșugărești care le distribue înfine secțiilor speciale de croitorie. Drumul este lung și pe întregul parcurs se face control sever, pentru a se exclude posibilitatea înstrăinării materialelor. Aceasta este însă valabil doar pentru ștofă și furniturile de croitorie. Nasturii metalici cu emblema republicană, epoleții, petlițele și insignele armei respective, precum și stofa de culoare pentru vipușcă, toate acestea se află în păstrarea comandatului unității respective care răspunde de ele cum ar răspunde de documentele secrete. Comandantul unității le duce la croitor numai după proba a doua a confecțiilor respective și nu le livrează decât contra factură specială.

Ștofele și furniturile de croitorie provin dela „Postăvăria Română" București, iar nasturii metalici, epoleții și fireturile dela „Monetăria Statului", procurarea lor făcându-se numai prin MFA.

Unitatea militară ține și evidența confecțiunilor pentru fiecare ofiter și subofiter în parte, dela colonel și până la sergent major. În principiu, fiecare ofițer și subofițer are dreptul să-și confecționeze la doi ani: o manta kaki și o manta de ceremonie de culoare albastră, veston kaki, pantaloni kaki bufanți, pantaloni kaki de gheată, aceiași garnitură pentru ținuta de ceremónie albastră, bluză de vară kaki, o șapcă de culoare kaki și una de culoare albastră. Norma aceasta este valabilă și pentru Miliție și Securitate.

Secțiuni speciale ale cooperativelor meșteșugărești confectionează după acelaș criteriu și cisme și pantofi militari, pe bază de facturi speciale pe care stă scris „strict secret". Materialul de cismărie provine dela fabricile „Partizanul" din Bacău și „Clujeana" din Cluj.

Toate documentele privind livrările de confecțiuni militare se țin în dosar special, de care răspunde șeful contabil al cooperativei. Controlul gestionar este făcut mai întâi de revizorii contabili ai uniunilor de cooperative meșteșugărești, cu delegații având obiectiv special. Din trei în trei luni, ofițeri superiori MFA efectuează un control mai riguros asupra materialelor și confectiunilor militare, pe baza normativelor și ținându-se seama de fiecare uniformă confecționată (talie, grosime etc). De foarte multe ori, controlorii MFA constatând lipsuri și deficiențe, gestionarii secțiilor respective au fost înlocuiți. Asemenea lucru s'a întâmplat la unitatea de croitorie dela Bacău, unde au fost înlocuiți, în cursul aceluiaș an, doi gestionari: Sebastian Sârbulescu și Ion Paul, ultimul fiind condamnat și la 6 ani închisoare, pentru lipsă de material de confecție în valoare de 9500 lei.

La Iași, cine poate oase roade...

Din lumea nouă a simandicoșilor din Iași face parte și Colonelul Muhoaia Jenică, până mai ieri locțiitor 4 al Comandantului Miliției orașului Iași și a cărui soție este și astăzi șefă de cadre la Universitatea „A. I. Cuza". Când Colonelul Muhoaia trece pe stradă, toți fac front și-l salută cu formula „Să trăești, coane Jenică!"

Conul Jenică este cineva și toți se tem de dânsul. Deși provenit din Jandarmerie, a știut în ce căruță să se urce, chiar dela inscăunarea regimului democrat-popular, fiind numit pentru aceasta „inspector" al plasei Mălini, unde mare și tare era un oarecare Coșoveanu. Intrând pe sub pielea acestuia din urmă, Conul Jenică a făcut o alegere norocoasă. Coșoveanu este astăzi general și face parte din grupul de control al Ministerului Afacerilor Interne. Din această pricină, nimic nu se mișcă pe raza orașului Iași fără de știința lui Conu Jenică și nici o măsură nu se ia fără de aprobarea dumisale.

Ocupația de predilecție a Conului Jenică este „controlul" centrelor de desfacerea cărnii care și-așa nu sunt prea multe la Iași. La „control", Conul Jenică pleacă cu o geantă, în care încap 5 kilograme ceafă de porc și mugur de vițel... „Controlul" lui Conu Jenică se rezumă la invitația pe care i-o face gestionarului respectiv să-i umple servieta cu carne. Motivul invocat nu este mereu acelaș, dar totdeauna găsește unul: „A venit Generalul Coșoveanu în inspecție... Pentru susținerea examenului de stat la Facultatea de Matematici, a sosit o comisie dela București... Diseară avem program la Casa Sindicatelor... Artiștilor sosiți dela Chișinău trebue să le dăm o masă ca lumea..." Plata? Nimic! Gestionarul **substructurează** calitățile de carne, carnea de calitatea 3-a devenind carne de calitatea 1-a, cumpărătorul de rând plătind prețul de calitatea 1-a. Când ofițerii din formațiile economice veneau să facă control efectiv, gestionarul respectiv le punea registrul sub nas. Sub semnătura Colonelului Muhoaia sta scris negru pe alb: „La controlul efectuat de către organele de miliție economică s'a găsit totul în ordine..."

Și mai priceput este Conu Jenică în materie de spectacole. Cum sosește la Iași un ansamblu muzical, o trupă de teatru, de balet etc, Conul Jenică ia situația locurilor rezervate pentru invitați și, împreună cu responsabilul dela sindicat și cu acel dela partid, procedează la următoarea împărțeală: 10 locuri din rândul unu pentru partid, zece locuri din rândul doi pentru sfatul popular (județean și orășenesc) și zece locuri din rândul trei pentru ofițerii de miliție și de securitate. Pune mâna pe bilete și aleargă cu ele prin oras. Până seara le-a vândut pe toate, banii intrând în buzunarul dumisale. De treizeci de ori 25 lei fac în total 750 lei. Asemenea câștig suplimentar, cu ocazia unui singur spectacol, prinde bine Conului Jenică...

Acum câțiva ani, Colonelul Muhoaia chema la el pe subofițerii care escortau deținuți pe distanța Iași-București și le făcea instructaj: „Bă, faceți rost dela conductorul trenului de câteva bilete în plus și mi le-aduceți la înapoiere'. Bieții subofițeri nu știau bine'nțeles ce soartă aveau biletele pe care le predau Colonelului la înapoiere. Biletele în plus, le deconta Conu Jenică care falsifica și borderourile de transport. Uneori, numărul transporturilor fictive de deținuți era mai mare decât acel al transporturilor reale... Afacerea a răsuflat, în urma unui denunț. Conul Jenică nu a pățit nimic, oalele sparte plătindu-le subofițerii. O parte din ei au fost condamnați de către Tribunalul militar, iar alții au fost scoși din cadrele Miliției... Știți cine a făcut ancheta? Generalul Coșoveanu, prietenul lui Conu Jenică.

*

Într'o zi mă aflam în camera ofițerului de serviciu. Colonelul Muhoaia mă cheamă la el și-mi ordonă să plec imediat împreună cu alți cinci

(urmare în pag. 5)

Pentru a scoate acest ziar avem de înfruntat greutăți din ce în ce mai mari. Tiparul și hârtia s'au scumpit, asemenea și cheltuielile de expediție. Pe de altă parte, dușmanii noștri, care sunt și acei ai neamului românesc, contează pe sprijinul stângiștilor care ocupă posturi de conducere în noua configurație politică a țării în care trăim. Ne putem aștepta la tot felul de șicane... Asemenea perspective nu ne înspăimântă însă.

Ajutați-ne să răspândim cât mai mult Stindardul, ajutați-ne să-i mărim tirajul și să-i micșorăm intervalul de apariție dela un număr la altul. Dați și altora să citească ziarul. Câștigați-ne noi abonați. Constituiți pretutindeni grupuri de sprijinitori, așa cum au făcut mai mulți prieteni ai noștri din Statele Unite și din Canada.

La rândul nostru, ne legăm față de întreaga obște românească că nu vom da niciodată înapoi și că vom lupta neînfricați până la ultima noastră suflare.

Sus Stindardul!

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

La Iași, cine poate oase roade ...

(urmare din pag. 4)

ofițeri și să fac o anchetă la locuința unui oarecare Oprescu, vecin de apartament al Conului Jenică. Rugându-l să-mi spună motivul acestei anchete, Colonelul Muhoaia mi-a răspuns: „La Oprescu s'au comis acțiuni băndițești **de furt**". Așa cum sună instrucțiunile, am luat cu mine și pe ofițerul dela serviciul tehnico-științific, precum și pe subofițerul cu câinele de serviciu.

Înainte de a începe scotocirea casei, am căutat să vorbesc cu victima, cu inginerul Oprescu. Foarte mirat, acesta ne-a spus că el comunicase Colonelului Muhoaia că un muncitor de pe șantier îi luase din curtea casei **o bucată de lemn,** dar că nu putea fi vorba de furt, de anchetă și de dosar pentru procuratură. Am renunțat la orice altă cercetare și ne-am înapoiat la serviciu, raportându-i Colonelului cum stau lucrurile. Furios din cale-afară, Muhoaia ne-a ordonat să plecăm din nou la anchetă, într'o oră să-i prezentăm hoțul și dosarul. Am plecat din nou, cu toții, dar nu la Oprescu, ci la restaurantul „Podu Roșu". A doua zi, am raportat că hoțul se află în arest, iar dosarul la procuratură. Basme! Conu Jenică ne-a crezut pe cuvânt și ne-a lăsat în pace, pe semne că-i trecuseră hachițele ...

*

Ministerul învățământului public a fost sesizat că șefa de cadre dela Universitatea „A. I. Cuza" din Iași, soția lui Conu Jenică, a ridicat premiile unor cadre universitare, semnând în fals și însușindu-și sumele respective. Pentru efectuarea anchetei a fost trimis dela București Directorul general **Vîntur Emanoil.** Ancheta a început în pivnița de vinuri dela „Cinci Drumuri" care nu are decât vinuri de viță nobilă. La degustare, Vîntur m'a invitat și pe mine întrucât mă cunoștea dela examenul de admitere la Facultatea de Științe Juridice, el fiind delegatul ministerului. Văzând că am și eu relații, Conul Jenică a devenit foarte mieros. La ancheta din pivniță a participat și Doamna Muhoaia, acuzata. Pe timpul anchetei Vîntur a locuit în camera 205, la hotelul „Victoria" din strada Lăpușneanu și ca să-i treacă de urât i s'a dat și o studentă din anul 5 dela Facultatea de Matematică, rudă foarte apropiată cu soții Muhoaia. În asemenea condițiuni, nu numai că afacerea a fost mușamalizată, dar soții Muhoaia s'au ales și cu elogii. S'a spus anume că ambii sunt studenți eminenți ai Universității de partid, fiind notați numai cu 9 și cu 10. Aici trebue însă adăogat că, în decurs de un an, Conu Jenică s'a dus **o singură dată** la cursurile serale ale faimoasei universități de partid. Pentru această unică apariție, a fost notat în catalog de patru ori cu 9 și de trei ori cu 10. Nu degeaba, Universitatea din Iași este dotată cu un aparat electronic care înregistrează gradul de pregătire al studenților ...

*

Domnișoara Muhoaia a terminat facultatea cu bine, a fost numită profesoară de matematică la Liceul din Târgul Frumos, nu prea departe de Iași și s'a măritat cu un coleg de facultate. La nuntă au participat peste 50 de familii, aproape 200 de persoane, petrecându-se până a doua zi la amiază. Ca început, Conu Jenică le-a dăruit tinerilor căsătoriți **una sută mii lei în numerar.** După nuntă a fost scos la pensie. Dat fiind că a desfășurat o activitate atât de rodnică și în multiple sectoare, comisia a stabilit că merită să primească drept pensie frumoasa sumă de 3800 lei lunar. Republica socialistă știe să-și răsplătească servitorii devotați și ... corecți.

Ilie D. MERCAȘ

„Europa liberă" pe linia intereselor sovietice

Tot ce-am spus noi aici despre cele ce se întâmplă la „departamentul românesc" al postului de radio „Europa liberă" din München s'a spus, în rezumat, și în Congresul american, anume în ședința dela 21 Iulie 1969, de către domnul Edward J. DERWINSKI, deputat de Illinois, aceasta după ce compatriotul nostru, domnul Dumitru G. Danielopol publicase o serie de articole cu acelaș subiect, cu deosebire în cotidianul „San Diego Union".

Ne bucură faptul că și cercuri americane iau acum cunoștință că la microfoanele unui post de radio întreținut din generozitatea americană vorbesc tot felul de vântură țară și de suspecți, care până mai ieri erau în slujba regimului dela București și care și astăzi se mișcă pe aceleași portative marxiste sau neomarxiste. Ne-ar fi bucurat și mai mult și s'ar fi bucurat întreaga suflare românească dacă cei în drept s'o facă l-ar fi dat afară pe Noel Bernard și odată cu el, ar fi dat afară întreaga bandă de impostori ce au îndrăzneala să vorbească în numele libertăților democratice după ce, pe vremea când aveau în țară pâinea și cuțitul, călcaseră în picioare aceste libertăți.

La o lună numai după ce interpelarea despre care vorbim mai sus avusese loc în Congresul american, domnul Noel Bernard Bercovici demonstra, odată mai mult, care-i sunt sentimentele dumisale față de poporul român.

Ultima ispravă a domnului Noel Bernard Bercovici s'a produs chiar în ziua de 23 august, cea mai neagră zi din istoria noastră națională.

Directorul „departamentului românesc" rugase pe domnul Nicolae Penescu, fost secretar general al Partidului Național-Țărănesc, să facă un expozeu asupra evenimentelor întâmplate acum 25 de ani, urmând ca acest expozeu să fie difuzat prin postul de radio respectiv. Domnul Nicolae Penescu s'a conformat și a trimis un text asupra căruia se poate discuta, dar care în definitiv nu era altceva decât o cronologie a faptelor. O frază din expozeul domnului Penescu ar fi găsit totuși cuvinte de apreciere în toate cercurile românești, atât în țară cât și în exil.

Ce-a făcut însă domnul Noel Bernard Bercovici? A suprimat din text tocmai această frază.

Iat-o:

„Știu că printre Români sunt mulți adversari al actului de la 23 august 1944. Eu le respect părerea. Chiar dacă a fost pierdut, războiul (împotriva Sovietelor) a însemnat confirmarea drepturilor noastre asupra Bucovinei, Moldovei de Nord și Basarabiei, pământuri românești de totdeauna".

Că domnul Noel Bernard Bercovici nu vrea s'audă că printre Români sunt mulți adversari al actului dela 23 august 1944 este oarecum explicabil. Faptul că dânsul nu tolerează să se afirme la microfoanele de sub controlul dumisale că Bucovina, Moldova de Nord și Basarabia **sunt pământuri românești de totdeauna,** asupra cărora poporul nostru are drepturi, drepturi confirmate si prin participarea noastră la războiul împotriva Sovietelor, este cât se poate de elocvent și arată în ce măsură poziția dumisale se aliniază în dispozitivul intereselor sovietice, interese în slujba cărora se află stângiștii de toate nuanțele și de pe toate meridianele.

Dealtfel, domnul Noel Bernard Bercovici a declarat anul trecut unei persoane care-i reproșa că despre Basarabia la „Europa liberă" nu se vorbește niciodată: **„Eu nu sunt pus aici să schimb granițele Europei".**

După cum se vede, domnul Noel Bernard Bercovici **este pus** să mențină situația de fapt, cu sfârtecarea trupului României și cu tot lanțul de suferințe și de nenorociri ce ne apasă de peste 25 de ani.

Așa stând lucrurile, noi nu trebue să ne declarăm mulțumiți numai cu înlocuirea domnului Bernard din scaunul în care a fost pus, înlocuire ce se va produce în foarte scurt timp, ci avem datoria să cerem răspicat forului de conducere al „Europei libere" să ne spună dacă înțelege să mențină consemnul de respectare a aranjamentelor dela Yalta, aranjamente potrivit cărora România și-a pierdut libertatea, independența și frontierele ei firești.

Traian ROVINARU

Cultul personalității...

Acum câtva timp, trimisul special la București al ziarului „Le Figaro" nota într'un reportaj că, după ce i-l ridicase in slăvi pe Nicolaie Ceaușescu, un înalt demnitar comunist se despărțea de el în grabă și se ducea acasă ca să asculte ...

„Europa liberă". Alt motiv de uimire pentru ziaristul francez: cei ce ascultă acest post de radio nu se jenează s'o facă cu ... ferestrele deschise. Ce-i drept, atunci când nu cunoști limba în care sunt rostite emisiunile respective, îți poți spune: dacă ascultă cu atâta plăcere programele în care e atacat un regim iubit dl. ministru X. nu poate fi decât un masochist; iar cei ce ascultă „Europa liberă" cu ferestrele deschise sunt niște nebuni și niște inconștienti, căci astfel își riscă libertatea.

Așa se și întâmpla până acum câțiva ani, când era destul să se semnaleze securității într'o scrisoare anonimă că cineva ascultă „posturi de radio străine" pentru ca respectiva persoană să fie arestată sau cel puțin dată afară din slujbă. Dar de ce nu se mai întâmplă asta astăzi? De ce o fi suspendat regimul comunist „brouillajul"? S'o fi liberalizat el chiar atât de tare? Pentru a ne putea dumiri cum stau lucrurile în realitate, să vedem ce fel de programe transmite „Europa liberă". Astfel, ne vom putea da seama **și cine** anume poate fi interesat de ele.

Pe data de 18 Octombrie 1969, „Europa liberă" a transmis un interview luat la Geneva regizorului român L. Pintilie. Dat fiind că susnumitul s'a întors ulterior în România, s'ar putea presupune ca el s'a hotărât să înfrunte orice risc dar să spună la radio „Europa liberă" întreg adevărul. Îl spune el oare?

Se știe că în Romania s'a ivit ultimii ani o intreagă pleiada de regizori de cinema de talent cărora însă regimul le retează orice posibilitate de afirmare. Ar fi fost mai mult decât lăudabil ca dl Pintilie să folosească microfonul ce i s'a pus in mână, pentru a vorbi în numele **tuturor** colegilor săi persecutați de regim. Dar domnia sa nu numai că-i ignorează ci-i și defăimează: după L. Pintilie „cinematografia română nici nu există" ... bineînțeles cu excepția lui L. Pintilie despre a cărui activitate vorbește copios și cu superlative elogii. După cum se știe, în România artele și literele în ansamblul lor sunt înăbușite cu brutalitatea tipică tuturor regimurilor comuniste, această brutalitate accentuându-se insuportabil în ultimul timp. Nu-i putem pretinde lui L. Pintilie să fi vorbit despre această tristă situatie la radio „Europa liberă", dar ni se pare că este o nerușinare din partea domniei sale că s'a adresat propriilor săi concetățeni (care cunosc realitatea tot atât de bine ca domnia sa) pentru a-i informa că „în România artele și literele cunosc actualmente o înflorire fără precedent".

Ținem să menționăm că L. Pintilie este regizorul filmului „Reconstituirea" în jurul căruia s'a făcut multă zarvă, mai ales după ce a fost interzis de Nicolaie Ceaușescu personal. Nu ne putem pronunța nici asupra conținutului nici asupra calității acestui film, dar calitatea morala a regizorului său ne apare mai mult decât dubioasă dacă o privim prin prizma interviewului ce l-a acordat la „Europa liberă". Ce se poate spune despre un om care, pentru a-și vedea pe ecran lucrarea, este gata la orice: să-și ponegrească colegii, să falsifice grosolan realitățile românești și în primul rând să se târască pe brânci în fața lui Nicolaie Ceaușescu și să-i lingă papucul cu mai mult sârg chiar decât au dovedit lacheii acestuia în cadrul recentului congres al partidului comunist român? Iată ce a spus între altele L. Pintilie în interviewul său:

„Am o nețărmurită admirație pentru Nicolaie Ceaușescu ... Este o personalitate excepțională ... El nu precupețește nici un efort, nici un sacrificiu în slujba poporului român ... Este un adevărat fanatic al muncii ... Muncește cu abnegație și devotament până noaptea târziu ... Este cel mai bun fiu al poporului nostru ... De aceea, noi cu toții, intelectualii și artiștii din Republica Socialistă Română îl admirăm, îl iubim, îi urmăm îndemnul".

Mai e oare de mirare că slugile lui „nea Nicu" aleargă acasă ca să asculte cum le este elogiat stăpânul? Mai e oare de mirare că regimul comunist din România a suspendat brouillajul, de îndată ce astfel a dobândit gratuit o emisiune de propagandă suplimentară?

Dar o fi ea cu totul gratuită? Ne întrebăm și-i întrebăm pe conducătorii comitetului „Free Europe": pe lângă salariile grase ce le primesc dela dumneavoastră, **cât vor fi primind dela Nicolaie Ceaușescu cei ce îi înalță osanale dela München,** folosind bunele oficii ale unui post de radio întreținut prin contribuția benevolă a poporului american?

I. N.

O reacțiune din țară

Publicăm mai jos, fără comentar, textul unei scrisori ce ne-a sosit din București:

„Onor. Redactia STINDARDUL.

Am aflat de existența ziarului dv. abea acum cîteva săptămîni, cînd unul din exemplarele „Stindardului" mi-a ajuns în mînă. Era murdar și ferfenițit și totuși l-am parcurs, eu și colegii mei, dela A pînă la Z, cu cel mai mare interes. Nu pot spune că sunt în întregime de acord cu ceeace scrieți: țin totuși să vă mărturisesc că articolul „Direcția nouă ..." mi-a plăcut atît de mult încît mi-au dat lacrimile. Nu este numai profund adevărat ci și minunat scris; în el palpită flacăra celui mai autentic patriotism. **Nu-l pot compara decît cu cele mai bune pagini de publicistică ale lui Bălcescu, Hajdeu, Kogălniceanu.**

Nu pot fi însă de acord cu unele afirmații făcute într'o scrisoare publicată de „Stindardul".

Se susține în această scrisoare că „în țară acei ce se lasă seduși de vorbăria si sugestiile Europei libere sînt în bună parte intelectualii". O fi așa sau nu? Eu cred mai de grabă că nu, dar nu vreau să vorbesc decît despre acei intelectuali cu care sînt în contact strîns, respectiv studenții și o bună parte din corpul profesoral al Institutului de Teatru și Cinematografie I. L. Caragiale din București.

Nu voi insista asupra criticilor care țin mai mult de mica bîrfeală referitoare la o anumită persoană care a exercitat în țară profesiunea de preoteasă a Venerei și care, după cum mă informează colegii care au întîlnit-o în străinătate, **s-a ajuns** și-și dă aere de directoare a „Europei libere". Cei din institut și lumea artelor care au avut de a face cu ea (pînă și aproape septegenarul sculptor Baraschi) se laudă în public că **s-au încuscrit** cu dl Noel Bernard. Treaba lor, treaba dlui Bernard! Nu aș spune totuși că asemenea glume sporesc prestigiul unui post de radio care ar trebui să încarneze „vocea liberă" **(și curată)** a României.

Nu voi insista nici asupra unor carențe de ordin profesional – explicabile pînă la un punct – ale „Europei libere". Mă voi opri doar asupra ceeace eu și colegii mei considerăm că este un scandal și o adevărată batjocură la adresa publicului ascultator și, în mod special, la adresa noastră, cei dela Institut. Mă refer la așa zisul **magazin cinematografic** al dlui Max Bănuș

Mai întîi cîteva cuvinte despre situația cinematografiei din țara noastră. Avem actori și regizori de prima mînă, numai filme bune nu sîntem lăsați să producem și să vedem (mă refer la producția occidentală din care ne parvin, cu întîrziere de ani, operele cele mai puțin semnificative). Ar fi fost de dorit ca „Europa liberă" să ne ofere fie și prin succedaneul undelor o mică compensație, un modest ajutor în marasmul în care trăim. Și ce face „Europa liberă"? Îl pune în fiecare saptămînă să se producă la microfon pe un analfabet și un debil mintal. De ani de zile, dl Max Bănuș ne impuie capul cu enormități și nerozii care și-ar afla un loc mai nimerit la „Ora veselă"; de ani de zile el se dovedește absolut incapabil măcar să ne nareze subiectul unui film de premieră, de o poziție critică personală nici să nu mai vorbim; în schimb abuzează de buna credință a colegilor mei pe care l-a întîlnit la diferite festivale din occident și cărora le-a promis că-i va ajuta să obțină contracte în străinătate, **„el avînd relații cu cele mai importante case de filme occidentale".** Se înțelege ca nu s-a ținut de promisiune (și după cum ne dăm acum seama) nici nu se putea ține, el nefiind decît un nenorocit de fost tehnoredactor care nu a avut niciodată nimic de a face cu gazetăria și cu atît mai puțin cu critica cinematografică și care a ajuns **cronicar** prin mila unui director iresponsabil; în schimb sînt precis informat că prin calomnie a reușit să bareze calea unor specialiști autentici, regizori și critici de cinema din România care au ales libertatea și care ar fi dorit să colaboreze la „Europa liberă". Nu știu dacă colegii dlui Bănuș tremură de frica domniei sale; vă pot însă asigura că de frica acestui ... și mitoman tremură cinematografiștii din România. Tremură atunci cînd se întîlnesc cu el, pentru că știu că ar putea inventa pe socoteala lor cine știe ce blestemății care le-ar dăuna la întoarcerea în țară. Ca să parafrazez o zicală citată de ziraul dv.: **„... nici n-am scăpat de dracul și trebue să-l mai cărăm în spate și pe tat'su".** Pe lîngă mentorii sfertodocți dela agitprop, trebue să-l mai suportăm și pe dl Bănuș care dacă ni s-ar adresa în limba suaheli tot ne-ar jigni mai puțin urechile decît cu românească de Văcărești a „magazinului" dumisale.

Înțelegeți acum de ce am tresărit ca mușcat de șarpe cînd am citit sub semnătura corespondentului dv că intelectualii din România ar fi „seduși" de emisiunile dela „Europa liberă?"

Atît pe mine cît și pe colegii mei care au citit „Stindardul" ne doare gîndul că românii din exil ar putea să aprecieze greșit gustul și judecata intelectualilor din patrie. Intelectualii români sînt înrobiți, **dar nu și orbiți,** vă rog să mă credeți!

De aceea vă rog să publicați această scrisoare: ca să se știe care este adevărul.

București, 18 septembrie 1969".

„Neamurile auziră țipătul chinuirei tale; pământul se mișcă. Dumnezeu numai să nu-l fi auzit?... Răsbunătorul prevestit nu s'a născut oare?"

CANTAREA ROMANIEI

Anunț

Compatrioții – foști amici, cunoștințe ori relații – care au făcut vizite **politizate** în RSR sunt invitați pe aceasta cale să nu-mi mai scrie. Nu doresc să mai am legături nici cu aceia care se fac instrumentele directe ori indirecte ale propagandei comuniste.

Regula ce-mi impun aici nu admite excepții. Cine va persista va primi retur corespondența nedesfăcută.

E. LOZOVAN

Skodsborg, Danemarca, 20 iulie 1969.

Les droits roumains sur la Sibérie

Le recensement soviétique de 1959 donnait les chiffres suivants sur les Roumains d'URSS — qu'on s'entête à appeler „Moldaves": 21.560 en Ukraine, 62.298 dans la „République socialiste fédérative soviétique russe" 15.000 dans le Kazakhstan. Le nombre total de Roumains en URSS se monterait à 2.320.000, dont 1.900.000 continuent de vivre dans la Bessarabie natale. Seulement en 1955 un nombre de 350.000 personnes ont été „transférées" dans les régions d'Astrakhan, Rostov, Pavlodar et Kazakhstan.

Voilà une cause qui pourrait intéresser Sa Sainteté Paul VI ... si sa conscience n'était troublée que par le sort des Nègres. Hélas, les Roumains de Bessarabie sont des Blancs et, de surcroît, ils se trouvent du mauvais côté. Il n'y aura pas de voyage papal dans la „steppe de la faim".

La presse occidentale hypnotisée par la mythologie qu'elle a inventée pour tranquiliser ses cauchemars, toujours prête à interpréter les silences du camarade Ceaușescu n'a soufflé mot sur un mutisme de taille. En effet le „rebelle" de Bucarest, épuisé par tant d'embrassades capitalistes, n'a pas trouvé bon de relever l'information que voici publiée par le journal de Chișinău „Moldova socialistă" en date du 27 avril 1969; C'eût été pourtant une belle occasion de prouver son „indépendance" par rapport à Moscou.

Dans la mer verte de la taïga, avec les feuilles de route du Komsomol, vers les chantiers en construction

Un groupe de jeunes hommes et de jeunes filles de Moldavie est parti pour le chantier de construction de la voie ferrée Tavda-Sotnik dans la région de Tjumen'. Les jeuns patriotes ont exprimé leur désir de travailler sur ce chantier fédéral des Komsomols de choc; ils termineront l'installation de cette importante voie de communication en compagnie des trois mille compatriotes, venus dans la région de Tjumen' les années précédentes. Sur cette voie principale du pays de la taïga on transportera du bois et du pétrole.

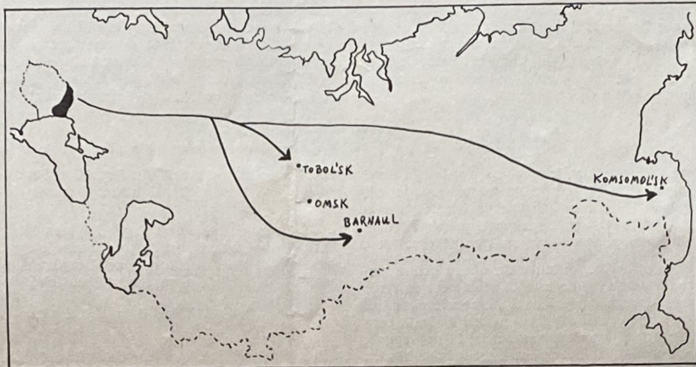
Cet été travaillera ici également un des détachements moldaves de travaux publics formé d'étudiants. Il participera à l'aménagement de la gare et de la ville d'Usti-Axa.

Suivant l'information fournie au correspondant de l'agence ATEM par le comité central du Komsomol de la RSS Moldave, la jeunesse de la république, en commençant par cette année, main dans la main avec les jeunes gens d'Ukraine, d'Arzebaidjan, de la RSS Baškire et de la province d'Ivanovo, va parrainer le chantier de choc de la région de Tjumen'. Le plan d'activité comprend l'émulation socialiste des constructeurs du chemin de fer Tavda-Sotnik avec le collectif d'un des chantiers komsomolistes de jeunesse de la république, l'organisation d'une course au relais d'exaltation de faits glorieux, dédiés au centenaire de la naissance de V. I. Lénine.

Des centaines de jeunes hommes et de jeunes filles qui ont déjà reçu leurs feuilles de route, sont embrigadés sur les grands chantiers de notre pays; cette année encore, le groupe de ferrailleurs, coffreurs, maçons et bétonniers, de plâtreurs et peintres en bâtiment sont partis pour construire le complexe mémorial d'Ulianovsk, qui sera édifié à l'occasion du centenaire de V. I. Lénine et à la construction de l'usine „Togliatti" sur la Volga. D'autres groupes se préparent à partir pour Komsomol'sk-sur-Amur, à la construction du combinat de pneus de Barnaul ainsi qu'à l'usine de tracteurs de Pavlodar;"

On avoue donc qu'en 1969 et au cours des années précédentes 3000 jeunes gens de Bessarabie ont rejoint les brigades de Tjumen'. En sont-ils revenus dans la patrie? Mais ce qu'on ne nous dit pas, sous le couvert des métaphores banales concernant „la mer verte de la taïga" c'est que la **Tjumen'skaja oblast'**, couverte de marécages, est une des régions les plus malsaines de l'URSS. Que Tavda c'est le bout du monde, terminus ferroviaire d'une voie unique venant de la Russie d'Europe. La belle tâche qui attend les jeunes Roumains transformés en patriotes soviétiques.

Et pourtant il n'y a pas de tragédie qui ne débouche sur l'espoir. La jeunesse roumaine, embrigadée de force, qui travaille aujoud'hui sur les chantiers d'Asie fonde les droits de demain. Car un jour le monstre soviétique, réduit à raison, devra payer. Une Roumanie vraiment indépendante — pas celle de torchis du triste sire de cet instant, tout grisé d'avoir le vent en poupe — présentera la note. Et l'URSS, les dents cassées, payera.

Parlons aussi du peuple roumain

Me V. — V. Stanciu, avocat à la Cour de Paris, ancien ministre plénipotentiaire de la Roumanie à Berne, fait publier dans „le Figaro" du 13 août 1969 un commentaire on ne peut plus opportun.

Notre éminent compatriote rappelle aux lecteurs français ce qu'ils semblent avoir oublié ou ignoré: en dehors des doubles embrassades de Bucarest Nixon — Ceausescu il y a aussi 20 millions de Roumains qui attendent avec un courage inégalable leur heure de justice et de liberté:

„L'enthousiasme collectif qui a touché au délire lors de l'accueil de M. Nixon, ce n'était pas simple politesse, moins encore de la mise en scène. C'était le cri du coeur du peuple entier qui aspire à la liberté, pour lequel les frontières de son pays sont devenues les murs infranchissables d'une immense prison et qui attend son salut de l'Occident. Car, par son origine, par son esprit et par la culture française de ses intellectuels, les Roumains ont plus d'affinités avec l'Occident qu'avec l'Orient. Ile latine dans un océan slave les Roumains ont été au cours des siècles les victimes de leur géographie. Au carrefour des empires, au passage des hordes barbares, leur situation leur a occasionné des occupations étrangères dont les plus néfastes ont été celles des Russes et de Turcs entrainant pillages, terreurs et annexions d'importantes fractions de leur territoire".

S'élevant à des considérations de psychologie des peuples, Me V. — V. Stanciu trace des Roumains ce portrait saisissant:

„1°) D'abord le Roumain sait concilier l'universalisme avec le particularisme. Non seulement il n'est pas xénophobe, mais il est xénophile. L'hospitalité du peuple est unique. L'étranger, non seulement du village mais du pays, qui frappe à la porte d'un paysan trouve souvent un accueil dans sa maison et une nourriture pour laquelle l'hôte se considéreriat comme vexé s'il acceptait une rémunération.

2°) Content de conserver ce qui lui appartenait, le peuple roumain n'a jamais eu l'esprit de conquête.

3°) Fier, oui — mais jamais orgueilleux, ce peuple n'a pas le complexe de supériorité des autres nations, surtout des grandes.

4°) Il a une grande capacité de compréhension des étrangers. Comprendre, c'est pouvoir s'identifier à autrui. Situé au carrefour des civilisations, il a réalisé une synthèse psychique de grande valeur. En effet, le Roumain a l'intelligence latine, l'affectivité influencée favorablement par le contact du monde slave et il possède d'une certaine manière l'esprit pragmatique, ce qui lui donne de l'estime pour la civilisation anglo-saxonne".

Quand les „Alliés" massacraient Bucarest

Que n'a-t-on pas écrit ces derniers mois sur les événements d'il y a un quart de siècle! Le „décrochage" de la Roumanie, lequel sans coup férir a ouvert les Balkans à l'armée rouge, a été mis en vedette par le plumitifs de Ceaușescu aussi bien que par leurs homologues occidentaux. La proclamation aux conséquences catastrophiques d'un armistice **unilatéral** par un roi aussi jeune qu'inexpérimenté, conseillé par des politiciens dont seuls les communistes étaient lucides et responsables — car **eux** ils savaient ce qu'ils faisaient — a de nouveau été montée en épingle comme un „acte d'héroïsme".

En revanche on n'a pas touché à des sujets tabou. Nous en parlerons car nous ne voyons pas pourquoi on passerait sous silence **certains** crimes alors que pour d'autres il n'y a pas de prescription. Un cadavre en vaut-il un autre? Une ville est-elle moins détruite parce que ce furent les bombes „alliées" qui la touchèrent?

Au plus fort de la résistance roumaine à l'envahisseur russe, lorsque les pions du complot pro-soviétique étaient mis en place, l'aviation „alliée" s'illustrait pendant tout l'été 1944 par des prouesses dont, il est vrai, on n'a pas encore chanté les louanges: le bombardement des villes roumaines. Les objectifs militaires et industriels attirèrent moins l'attention que les quartiers populaires. Il y a eu plus d'églises et de maisons réduites en cendres que d'installations pétrolières de la „Standard Oil" — et pour cause. Sait-on, ose-t-on écrire que le matin du 4 avril 1944, dans la gare de Bucarest, **deux trains** bondés de réfugiés de Moldavie ont été anéantis par les bombes „alliées"? Pas une larme n'a coulé pour ces malheureux inconnus, qui cherchaient un abri dans la patrie mutilée. La chair humaine doit aussi avoir une „appellation contrôlée". (Le pitre repu d'Ionesco avoue qu'il n'a pas été „en mesure d'avoir de la peine pour les villes d'Allemagne bombardée").

Nous n'écrivons pas ceci par ouï-dire. Nous avons vécu ces événements. Nous avons vu le maréchal Antonescu, les yeux embués, descendre parmi les ruines fumantes de Grivița, de Polizu et de Piața Buzești.

Dans la proclamation ci-après on reconnaîtra la griffe de ce grand soldat qu'on ne cesse de dénigrer. Le „dictateur" **demande pardon** à ses compatriotes pour les crimes perpétrés par l'agresseur. On cherchera en vain dans les anthologies politiques un texte qui s'élève à la beauté austère, à la noblesse retenue et à l'humilité inégalée, puisque inégalable, de cette page.

Nous la dédions à la mémoire de ceux qui ont tout perdu — entre autres, la vie même — sauf la foi dans l'avenir et la volonté de combattre:

„Roumains, en ces jours difficiles, où les frontières sacrées de notre pays sont à nouveau menacées et où nous devons mettre à leur service notre sang, en ces jours où nos frères moldaves ont quitté une fois de plus leurs foyers devant les horreurs de la guerre et où nos bras se sont ouverts pour les recevoir et les aider dans leur sacrifice, ajourd'hui où nous affirmons notre foi en notre Dieu en défendant les tombes de nos pères, nous avons reçu de ceux que nous n'avons jamais attaqués et à qui nous avions gardé notre reconnaissance pour ce qu'ils avaient fait pour nous dans notre passé, au lieu d'un esprit de compréhension et de justice, le signe d'une cruelle vengeance. Le bombardement a massacré d'innocentes vies humaines, des pères et des mères, des vieillards et des enfants; des familles ont tout perdu et des coeurs se sont vidés de toute foi. Un peuple, phare de la chrétienté et de la civilisation sur une terre dominée par tous les oppresseurs et tous les impérialistes, un peuple qui a souffert de tous les fléaux, siècle après siècle, mais qui est resté propre et honnête, juste et innofensif, un peuple qui n'a jamais convoité de terre étrangère et qui s'est défendu avec dignité toutes les fois que son sol a été envahi, un peuple qui a sauvegardé son existence et son honneur au prix de combien de sacrifices alors que d'autres le trahissaient avec indifférence et l'abandonnaient en pleine tempête, un peuple qui n'aspire à rien d'autre qu'au maintien de sa vie et de ses droits — ce peuple est touché de telle manière par un adversaire qui prétend agir au nom de la civilisation, alors que celle-ci n'a jamais fait défaut à sa victime. Notre capitale qui fut construite par le labeur de plusieurs siècles et dans laquelle chaque brique renferme un coeur, chaque seuil un sacrifice, chaque mur maintes joies et souffrances, notre capitale a été brutalement touchée au nom d'une vieille civilisation.

Roumains, pour cet acte qui fait baisser notre foi dans l'honnêteté et le droit, pour ce coup qui nous est porté dans la plus douloureuse heure de notre histoire, pour ce massacre des innocents — vieillards, femmes et enfants — **pour toutes les destructions causées dans votre patrie, je vous demande pardon, Roumains, à la place de l'oppresseur. Notre peuple ne perdra pas sa confiance en Dieu ni sa foi en sa justice à cause de cet acte sans scrupules et sans merci, car notre peuple sait que la justice n'est pas pure hypocrisie qui puisse anéantir tout un passé par un geste de félonie.**

C'est pourquoi j'exige que vous conserviez votre vertu sans tache, votre foi en notre Dieu, sans faille aussi votre fermeté dans vos droits. Les vrais peuples ne triomphent pas à genoux, mais la tête haute. Car la civilisation du monde à laquelle il est porté atteinte aujoud'hui par des gens auxquels nous n'avons jamais fait de mal, a besoin maintenant plus que jamais de nos bras, de nos coeurs, de nos cerveaux et de notre union.

En avant avec Dieu!

Ion Antonescu
Maréchal de Roumanie
Chef de l'Etat.

Bucarest, le 5 avril 1944."

În numele cui vorbesc?
(urmare în pag. 2)

să la vreo măsură de democratizare, ca acest regim guvernează în cel mai desăvârșit stil stalinist, cultul personalității luând forme din ce în ce mai accentuate? Să nu fi aflat ei oare că toată lumea în țară este sătulă de minciunile lui Ceaușescu, de gărzile patriotice și de exhibițiile patriotarde? Românii din țară așteaptă altceva de la un post de radio militant, care pretinde că luptă pentru instaurarea libertăților democratice. Ei așteaptă un cuvânt de îmbărbătare, o cât de palidă lumină în bezna în care trăiesc, nu lătrat de javră care dă din coadă și se gudură la picioarele acelora ce jefuiesc țara și asupresc neamul românesc.

*

A trecut acuma anul de când am luat drumul pribegiei, dar în fiecare răsărit de soare, gândul mi se îndreaptă la soarele patriei mele, soare mai cald, mai blând. Cu fiecare zi care se naște, nostalgia țării mele minunate mă urmărește mai stăruitor. Nu pot uita ce am lăsat în urmă mea și nici nu vreau să uit ... Și tocmai de aceea, purtând în suflet icoana patriei, rupt de familie și de prieteni, îi blestem pe toți acei care au înscăunat la noi în țară regimul comunist, teroarea și minciuna și odată cu ei îi blestem și pe acei care, la adăpost de orice riscuri, se fac astăzi complicii tiranilor și vânzătorilor de neam.

Paul GEORGESCU

DÉCOUVERTES

CAHIERS MENSUELS

Publiés sous la direction de Jean HAUPT
Rua Artilharia Um. 48—1° — Dt.° — LISBONNE, Portugal

Sommaire, numéros 64—65, août — septembre 1969:

Editorial: Le Procès de la Démocratie (I); Portugal d'en-decà et d'au-delà des mers; Jacques Ploncard d'Assac: La Bataille des idées; Pierre Hofstetter: Lettre de Londres: L'Eclatement du mythe Kennedy; Pierre Fontable: L'Enfer marxiste; M. R.: Lettre de Paris: La Fin d'un Monde; Umberto Manzzotti: Chroniques Italiennes: Petits épisodes de la vie quotidienne; Dieter Weisenberg: De Bonn à Beblin: Victoire démocratique; Vient de paraître — Communiqués, Echos et Propos de „Découvertes".

Spécimen sur demande.

LECTURE ET TRADITION
F. 86 Chiré en Montreuil, France

Bulletin littéraire contrerévolutionnaire vous présente régulièrement des critiques d'ouvrages qui doivent figurer dans votre bibliothèque et des synthèses politiques.

Abonnement 15 Francs — CCP 260 89 H Limoges — (5 synthèses politiques regroupées sous le titre: „Les grands courants politiques mondiaux" 6 Frs.)

L'ultime phase révolutionnaire ou la fin de la révolution?

Ce sont généralement les historiens qui, bien après, comprennent la signification profonde d'un événement; la myopie des spectateurs est légendaire.

Toutefois, quelques hommes ont toujours tenté de comprendre ce qui se passait sous leurs yeux et d'alerter leurs contemporains sur les dangers qu'ils couraient, quand il y avait lieu. Camille BOUCHARD est l'un de ceux-ci. D'où l'intérêt de ses „études" si peu conformistes, en particulier de la plus récente, qui établit un parallèle entre la chute de De Gaulle et l'ultime phase de la Révolution.

(Supplément au N° 17 de „Lecture et Tradition" 86 — CHIRE-en-MONTREUIL — C.C.P. 260—89 H LIMOGES Prix: 2 Frs (5 timbres)

Șablonul rusesc la baza tuturor legilor

(urmare din pag. 3)

care lucrează în această direcție. Țăranii cooperatori nu mai au de mult asemenea obiecte de podoabă ... Din frumoasele gospodării țărănești de odinioară s'a ales praful, colectivizarea determinând pe bieții oameni să ia drumul șantierelor. Câmpurile rămân în paragină. Acesta este adevărul și lucrurile nu pot fi îndreptate decât prin restituirea pământului celor ce muncesc pe ogoare, prin stimularea gospodăriilor individuale, prin asigurarea unui venit conform cu munca și cu sârguința fiecăruia și prin lichidarea actualului aparat de băgători de seamă, trântori care trăesc pe spinarea țăranului român. Dați-ne pământurile înapoi! Acesta este strigătul care răzbate dela un capăt la celalt al țării. Cu cât stăpânirea se va încăpățâna să urmeze șablonul rusesc, cu atât starea actuala de faliment economic se va înrăutăți. Până într'o bună zi când, ajuns la culmea disperării, țăranul își va lua singur, fără să-i pese de consecințe, pământul lui, pământ pe care l-a muncit și la moștenit dela părinți.

Ilie D. MERCAȘ

Die Standarte

Portugal hat eine psychologische Schlacht gewonnen

Sonntag, den 26. Oktober 1969, gingen die Portugiesen im Mutterland und in den überseeischen Provinzen zu den Urnen, um die 130 Abgeordneten ihrer Nationalversamlung zu wählen.

Außer der Nationalen Union, die die Politik der Regierung unterstützt, stellte auch die Opposition Kandidatenlisten. Diese Opposition ist mit folgenden Organisationen in Erscheinung getreten:

1. Das „Wahlkomitee der Demokratischen Union" (C.E.U.D.), das aus Sozialdemokraten und Linksliberalen bestand.

2. Das „Demokratische Wahlkomitee" (C.D.E.), die Sammlung der äußeren Linken, von den Kommunisten bis zu den sogenanten fortschrittlichen Katholiken.

3. Die „Monarchistische Wahlkommission", die allerdings nur in Lissabon kandidierte und von den übrigen Monarchisten abgelehnt wurde.

Mehr von außen als von innen unterstützt, baute diese Opposition ihre Propaganda auf zwei Hauptthemen auf, nämlich die überseeische Politik und die republikanischen Institutionen.

In Bezug auf die überseeische Politik, machte die gemäßigte C.E.U.D. sich die Thesen der UNO. zu eigen, während die extremistische C.D.E. sich für direkte Verhandlungen mit den Terroristen einsetzte.

Der Regierungschef, Professor Marcello Gaetano, hatte die überseeische Politik seines großen Vorgängers SALAZAR zu verteidigen: „Was wir verteidigen, ist die Integrität unseres Territoriums, die Sicherheit des Einzelnen, der Frieden der Bevölkerung aller unserer Provinzen, das Werk mehrerer Jahrhunderte, und die Kultur selbst. Wir sind gegen niemanden in den Krieg gezogen. Wir wehren uns gegen eine Subversion, die von fremden Mächten am Leben gehalten wird. Wir verteidigen schließlich **die wahren Interessen der Völker, die in der portugiesischen Nation integriert sind**".

Die beiden großen Gruppierungen der Opposition beanspruchten, die „Demokratie" zu repräsentieren. Die kommunistische C.D.E. wollte „das Bewußtsein der Massen" wecken, um diese Massen für „politische Streiks" und schließlich für „die Revolution" vorzubereiten. Die sozialdemokratische-linksliberale C.E.U.D. behauptete, nur die Demokratie restaurieren zu wollen. Aber welche Demokratie? In Portugal weiß jeder, daß, nach der Ermordung des letzten Königs, von 1911 bis 1926, also in einer Zeitspanne von 15 Jahren, acht Präsidenten der Republik einander ablösten und 44 Regierungen gestürzt wurden, das Land in eine totale Anarchie fiel, die schließlich mit der Revolution von 1926 ein Ende nahm. Seit 1933 hat Portugal eine Verfassung die sich bewährt hat und im Lande herrscht Ruhe und Ordnung.

Im Gegensatz zu anderen europäischen Ländern, die sich rühmen, die „demokratischen Freiheiten" zu achten, ist die Wahlkampagne in Portugal ohne den geringsten Zwischenfall verlaufen. Keine Schlägereien, keine gesprengten Versammlungen und keine Verletzten...

Die Portugiesen sind ihrer Wahlpflicht mit Würde nachgekommen und mit dem Bewußtsein, dass es sich, im wahren Sinne des Wortes, um die Zukunft des Vaterlandes handelte. Das Wahlresultat zeigte, wie das Volk hinter der Regierung und hinter den von SALAZAR geschaffenen Institutionen steht. In Lissabon stimmten 80% der Wähler für die Nationale Union. In den übrigen Wahlbezirken und in den überseeischen Provinzen waren es mehr. Der Opposition gelang es nicht, auch nur ein einziges Mandat irgendwo zu gewinnen. Sie erlitt eine eindeutige Niederlage, aber nicht nur sie, sondern auch die ausländischen Kräfte, die auf verschiedene Arten den Wahlgang zu beeinflussen versuchten, mit der Absicht, auch in Portugal die Schwätzer, die Ohnmächtigen und die Helfershelfer des internationalen Kommunismus ans Ruder zu bringen.

I. V. E.

Was geschah am 20./21. August 1968 in der Ostsee?

Vor kurzem erst konnte man erfahren, daß die sowjetische Ostsee-Flotte, für den Fall der Einschaltung von NATO-Einheiten anläßlich der Besetzung der Tschechoslowakei durch den Kreml und die WAPA-Hilfstruppen, eine hermetische Abriegelung des Baltischen Meeres vorbereitet hat.

Etwa 150 bis 200 sowjetische Minenleger, kleinere Kampfschiffe und Hilfsfahrzeuge, sammelten sich schon Anfang August 1968, angeblich zu „Lehraufgaben", in der Gegend von Kattegat. In Wirklichkeit handelte es sich um ein rechtzeitiges Beziehen von Stellungen im Zusammenhang mit dem Einmarsch der sowjetischen Truppen und ihrer Verbündeten in der Tschechoslowakei.

Heute zweifelt kein militärischer Sachkundiger mehr daran, daß die Sowjets damals alle Vorbereitungen durchführen ließen, um jede Bewegung von NATO-Kräften in Schach zu halten, falls diese auch nur demonstrativ eingesetzt würden, um die Mißbilligung der Westmächte über den Überfall auf die Tschechoslowakei zu dokumentieren.

Die Russen waren bereit, sofort eine Minensperre in die dänischen Gewässer zu legen, etwa auf der Linie Greno — Frederikshavn — Höganäs, und damit den ganzen Schiffsverkehr zwischen Nord- und Ostsee zu unterbinden. Eine solche Aktion konnte durch die verhältnismäßig schwachen dänischen und bundesdeutschen Marineeinheiten nicht vereitelt werden.

Am 21. August 1968, 23 Uhr, stellte sich die „auf Lehrübung" befindliche rote Flotte zum Einsatz bereit. Von der Mündung der Ostsee in Öresund, über den großen Belt und bis an die dänische Nordküste vor Frederikshavn, waren die Wasserwege nach dem Westen abgeschnitten. Für eine eventuelle kriegerische Auseinandersetzung, war die Nordflanke der WAPA-Staaten gesichert und gleichzeitig die Ausgangswege der dänischen und deutschen Flotteneinheiten blokkiert. Sowjetische Minenleger waren schon am 20. August bereit, ihre Aufgabe durchzuführen.

Es wird behauptet, daß es möglich sei, einen Golfball aus 10.000 m Höhe zu photographieren. Wenn das stimmt, dann wäre es für NATO- und schwedische Aufklärungsflugzeuge leicht gewesen festzustellen, mit welchen Aufgaben die Sowjetrussen an den Einfahrtswegen der Ostsee kreuz-

„Friedliche Koexistenz" bedeutet Selbstmord für den Westen.

ten. Mit Hilfe der Luftaufnahmen hätte man ganz sicher feststellen können, welche Fracht die sowjetischen Schiffe an Bord hatten. Die Tatsache, daß sich die gesamte russische Armada in den neutralen Gewässern befand, wäre für das Photographieren aus der Luft auch kein Hindernis gewesen...

Sicherlich wurde die Stockholmer Regierung von ihrer Küstenwacht und von ihren Patrouillenbooten über die Bewegungen der sowjetischen Schiffe unterrichtet. Die Minister befanden sich gerade während dieser Zeit auf Wahlpropagandareise. Man wollte auch die Öffentlichkeit über diese Vorkommnisse nicht informieren, obwohl von der schwedischen Küste aus Ansammlungen von sowjetischen Kreuzern und Zerstörern gemeldet worden sind. Diese Kriegsschiffe nahmen Kurs nach Süden und Westen. Sie näherten sich aber nicht der dänischen Küste, um nicht die Aufmerksamkeit der Gegenseite zu wecken. Sie traten jedoch in Kampfformation in die Ostsee ein. Moskau konnte getrost seine kleineren Spezialschiffe fahren lassen und in dem vorgesehenen Aktionsbereich aufstellen, da sich zu dieser Zeit keine NATO-Einheiten in der Nähe befanden und eine direkte Konfrontation nicht zu befürchten war. Alles deutet darauf hin, daß der Kreml von Anfang an mit dem Einschalten Schwedens überhaupt nicht gerechnet hat.

Über diesen ernsten „Lehrgang" der sowjetischen Flotte, ausgerechnet am Tage des Überfalls auf die Tschechoslowakei, drang damals nichts an die Öffentlichkeit. Der Fall wurde verschwiegen, besonders von Seiten derjenigen Staaten, die im Falle einer bewaffneten Auseinandersetzung direkt berührt gewesen wären. Es scheint jedoch, daß Norwegen der einzige Staat war, der die Gefahr vollkommen erkannte, da die norwegische Regierung ihre See- und Küstenverteidigung zu stärken begann. Schweden unternahm dagegen nichts, weil die offiziellen Kreise dort noch an eine illusorische „Neutralität" glauben. Wir wissen genau, daß schwedische Aufklärungsflugzeuge vom 20. bis 22. August 1968 Luftaufnahmen gemacht haben. Kein Photo wurde jedoch veröffentlicht...

Die damals entstandene Spannung legte sich erst in den Abendstunden des 21. August, als der damalige amerikanische Präsident Johnson mitteilte, daß „schnelle Konsultationen" stattgefunden hätten, um Schritte zu erläutern, die die Vereinten Nationen gegen das sowjetische Vorgehen zu unternehmen hätten. Damit war klar ausgedrückt, daß sich die Vereinigten Staaten nur mit Protesten auf dem Papier begnügen würden. Deshalb hatten die Russen keinen Grund mehr, die Ausfahrtstraßen zu minieren. Unbemerkt verließ die sowjetische Flotte die Mündung der Ostsee... Bis zum nächsten Male.

Jürl ADILA

Tätigkeit des rumänischen SDS in der Bundesrepublik

Daß sich auf dem Gebiet der Bundesrepublik allerlei dunkle Gestalten herumtreiben und ungehindert Straftaten verüben können, wissen wir schon lange. Es wird munter drauflos gemordet, verschleppt — und es werden sogar diejenigen öffentlich bedroht, die diese Untaten aufdecken oder verhindern wollen. Unvergessen ist der Mord an dem ukrainischen Politiker Stefan Bandera, der nur deshalb Aufsehen erregte, weil der von Scheljepin gedungene Mörder Staschinskij sich selbst der Polizei gestellt hat. Der jugoslawische Geheimdienst UDBA konnte bisher die meisten Morde auf sein Konto buchen. Im Juli 1965 wurde in Düsseldorf diese eine ganze Familie ausgerottet: der 66-jährige Leiter des „Kroatischen Sozialdienstes", Berislaw Gjuro Dezelic, seine 55-jährige Frau Mia sowie deren 25-jährige hochschwangere Tochter Mariana. In diesem Sommer wurden in München innerhalb kurzer Zeit zwei Kroaten ermordet, einer von ihnen war der Journalist Nahid Kulenovic. Der Kommunistenführer Matosik hatte auch noch die Dreistigkeit, sich selbst zu loben. Er sagte: „Der jugoslawische Geheimdienst ist nicht ausschließlich auf eigenem Territorium tätig. Wir haben in der Nachkriegszeit bewiesen, daß wir sehr wohl in der Lage sind, genau dort abzurechnen, wo sich das Zentrum der feindlichen Emigrantentätigkeit befindet". Das ist nur zu wahr. Zur Erfassung der Täter wurde eine lächerliche Summe als Belohnung ausgesetzt und die deutsche Polizei bat das jugoslawische Konsulat um Mitarbeit bei der Fahndung. Daß dabei nichts herauskommen würde, war vorauszusehen. Die Opfer liegen unter der Erde und die Mörder genießen mit ihren Diplomatenpässen Sonderrechte.

Über diese Zurückhaltung und übergroße Rücksicht kann der Durchschnittsbürger nur den Kopf schütteln. Sind es politische Überlegungen oder ist es die Unkenntnis der örtlichen Lage, die das Verhalten der deutschen Behörden bestimmen? Weiß man nicht, daß man damit die politischen Mörder zu noch größerer Dreistigkeit herausfordert?

Seit einiger Zeit hat sich nun auch der rumänische Geheimdienst SECURITATEA in die Phalanx dieser Untäter eingereiht. Hier sind nun aber nicht nur die Rumänen betroffen, die bei uns politisches Asyl genießen, sondern auch viele Tausend Deutsche, die noch immer auf ihre in Rumänien lebenden Familienangehörigen warten müssen. Vor der Aufnahme der diplomatischen Beziehungen zu Rumänien hat Bonn einige rumänische Krankenhäuser mit den modernsten und teuersten medizinischen Einrichtungen versorgt, sicherlich in der Hoffnung, die rumänische Regierung zu etwas mehr Großzügigkeit bei der Familienzusammenführung zu veranlassen. Auch bei der Kreditbeschaffung war man nicht zimperlich. Rumänien schuldet der Bundesrepublik mehr als eine Milliarde, 400 Millionen DM — der Zusammanschluß der Familien macht indes keinerlei Fortschritte. Ganz im Gegenteil. Jetzt kommen noch viel weniger Deutsche aus Rumänien als vor der Aufnahme der diplomatischen Beziehungen.

Daß der rumänische Geheimdienst in der Bundesrepublik untätig war, kann man allerdings nicht sagen. Bereits 1959 gelang es ihm — wahrscheinlich mit Hilfe der Leute Ulbrichts — den rumänischen Studenten Oliviu Beldeanu aus West-Berlin zu entführen, der 1954 in einem Husarenstreich zusammen mit drei anderen Rumänen die rumänische Botschaft in Bern besetzt und durch die dabei erbeuteten Dokumente diese Boschaft als eines der wichtigsten Spionagezentren entlarvt hatte.

Danach scheint sich die SECURITATE in der Bundesrepublik nur mit allgemeinen Informationsaufgaben beschäftigt zu haben. Alle Rumänen bekamen unverlangt und kostenlos die eigens für sie gedruckte Zeitung GLASUL PATRIEI (Stimme der Heimat) zugeschickt, und zwar an ihre alten und neuen Adressen — so, als wollte man damit sagen: „Sieh, wir wissen alles über Dich!". Einige der Informatoren versuchten, die Rumänen weich zu machen und sie dazu zu überreden, ihren Urlaub in Rumänien zu verbringen. Da diese Urlauber bisher alle wohlbehalten zurückgekehrt sind, können sie damit beweisen, daß in Rumänien „niemand gefährdet ist". Allerdings stellt sich dann später heraus, daß die Urlauber in Rumänien von der SECURITATE vernommen worden sind, daß man sie zur Mitarbeit aufgefordert und ihnen empfohlen hat, der neuen Kommunistischen Partei in der Bundesrepublik beizutreten, da nur dort die Zukunft Deutschlands liege.

Jetzt — nach der Aufnahme der diplomatischen Beziehungen — ist es der rumänischen Regierung ein leichtes, Agenten in die Bundesrepublik einzuschleusen. Sie kommen als Diplomaten, als Wissenschaftler, Sportler, Künstler und sonstige Fachleute. Verschiedene Vereine, Parteien sowie die Gewerkschaften bezahlen ihnen auch noch den Aufenthalt. Auf den jeweiligen Veranstaltungen werden zwischen diesen und den hiesigen Agenten Erfahrungen und Informationen ausgetauscht. So kommt ein höherer Offizier der rumänischen Volkspolizei zu diesem Zweck jedes Jahr zum Internationalen Reit- und Springturnier nach Aachen. Auch als Kraftfahrer der rumänischen Lieferwagen werden die Leute des rumänischen Sicherheitsdienstes eingeschleust. In einem rumänischen Restaurant in München, das vermutlich mit Abhöranlagen ausgerüstet ist, soll eine Agentin höheren Ranges arbeiten.

Wie dem auch sei — die Leute des rumänischen Sicherheitsdienstes scheinen nun genug Erfahrungen gesammelt zu haben, um aus ihrer Reserve herauszutreten und kräftig zuzuschlagen.

Kürzlich wurde in Offenbach die 34-jährige rumänische Staatsangehörige Marianne Wolf von drei unbekannten Männern entführt, geschlagen und schwer verletzt in eine Kiesgrube geworfen. Sie hatte über ihren in Rumänien lebenden Ehemann Aussagen machen sollen. Nach Ansicht der Kriminalpolizei in Bad Hersfeld stammen die unbekannten Täter aus Osteuropa. Und nun kommt das Erstaunliche: der Sprecher der Offenbacher Kriminalpolizei will „mit Rücksicht auf die rumänische Botschaft" keine Einzelheiten angeben. Wer in der Bundesrepublik also in irgendeiner Weise in Beziehung zu einer fremden Botschaft steht, darf hier ungehindert Personen entführen und krankenhausreif schlagen. Dieses Verhalten der Kriminalpolizei von Offenbach kann nicht gutgeheißen werden. Die Polizei hat für Ordnung und Sicherheit zu sorgen und deshalb muß der Öffentlichkeit auch mitgeteilt werden, wer diese dunklen Gestalten sind und wie sie hier gegen harmlose Bürger vorgehen. Es kann keine mildernden Umstände dafür geben, daß die Gesetze des Völkerrechts in dieser Weise mißachtet werden. Wenn der rumänische Sicherheitsdienst in Rumänien skrupellos und gesetzwidrig vorgeht, dann darf er hier in der Bundesrepublik unter keinen Umständen dasselbe tun. Wollen wir uns die in unserer Verfassung garantierten Grundrechte von den Angehörigen fremder Geheimdienste außer Kraft setzen lassen? Die Bundesrepublik ist ein Rechtsstaat und kein gesetzloser Staat, in dem die SECURITATE wühlen, morden, verhaften oder Menschen zu Krüppeln schlagen darf, ohne daß jemals die Schuldigen zur Rechenschaft gezogen werden.

Im vergangenen Jahr hat der jetzige Sekretär der KP Rumäniens die gesetzlose Tätigkeit der SECURITATE in Rumänien angeprangert und die für die Zukunft die Respektierung der Gesetze auch durch den Sicherheitsdienst angekündigt. Kurze Zeit später wurde der allmächtige Innenminister Alexandru Draghici seines Postens enthoben und sogar der große Lehrmeister Ceausescus, Gheorghiu-Dej, ist nachträglich als Mörder hingestellt worden. Ganz im Gegensatz dazu sprechen jedoch alle Anzeichen dafür, daß die SECURITATE ihren Einsatz und ihre Tätigkeit verstärken will, und zwar nun auch außer Landes. Daher ist es sehr unklug, mit Rücksicht auf die rumänische Botschaft zu solchen Vorkommnissen zu schweigen. Nur scharfe Maßnahmen und die Bestrafung der Schuldigen können verhindern, daß sich die Gesetzlosigkeit der SECURITATE jetzt auch bei uns einbürgert. Wer nicht gleich zu Anfang scharf durchgreift, öffnet Tür und Tor zu weiteren Verbrechen!

Wer stattet die Mörder mit Geldmitteln aus?

Der schwedische Außenminister Torsten Nilsson, hat anläßlich des Kongresses der sozial-demokratischen Partei in aller Öffentlichkeit erklärt: „Schweden unterstützt politisch und wirtschaftlich die Befreiungsbewegungen (sic) in den von Portugal besetzten (sic) Gebieten in Afrika.

Über die SIDA (Regierungsorganisation für die Hilfe an unterentwickelte Länder) hat Schweden beträchtliche Subventionen an FRELIMO („Befreiungsfront" von Mozambik) fließen lassen und wird jetzt eine Million Kronen an PAIGG (ähnliche Organisation für portugiesisch Guinea) auszahlen".

Diese Nachricht benötigt einiger Kommentare:

1. Sie wird endlich die Augen derjenigen öffnen, die glauben, daß der Terrorismus in den portugiesischen Gebieten in Afrika das Produkt von **nationalistischen** Bewegungen ist.

2. Wäre es für die schwedische Regierung nicht besser, sich mit eigenen Problemen zu befassen (und es gibt viele), statt sich in die afrikanischen Probleme einzumischen?

3. Was denkt der schwedische Steuerzahler über den Gebrauch der Steuergelder für „die Hilfe an unterentwickelte Länder"?

Wir wissen allerdings, daß solche Erklärungen des schwedischen Außenministers lebhafte Proteste in Schweden ausgelöst haben, nämlich in politischen, industriellen und kaufmännischen Kreisen, wie auch bei zahlreichen einzelnen Bürgern.

(„Découvertes", Lissabon)

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, Jägerstrasse 17. Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Heßstr. 74–76.

Zum Thema: Auslandsstimmen

Es ist bekannt, welche Bedeutung Presse, Rundfunk und Fernsehen in der B. R. Deutschland, der Stellungnahme und der Meinung des „Auslandes" in Bezug auf deutsche Probleme und auf die politische Entwicklung in Deutschland, einräumen. Interessanterweise werden ständig nur solche Auslandsstimmen zitiert, die dem politischen Masochismus und dem Verzicht auf deutsche Rechte huldigen. Unter „Ausland" verstehen die „deutschen" Meinungsmacher nur ihre gleichgesinnten Genossen.

Es gibt aber viele Stimmen im Ausland, die betreffend deutsche Probleme eine ganz andere Meinung vertreten. So brachte z.B. das in französischer Sprache in Lissabon erscheinende, führende Monatsheft „Découvertes", einen sehr interessanten Kommentar über die letzten Bundestagswahlen, in welchem die Machenschaften der sogenannten fortschrittlichen Intellektuellen und die kommunistische Infiltration im DGB dokumentiert werden.

„Découvertes" (Nr. 64/65, Seite 80 bis 84 einschließlich) kommt zu folgender Schlußfolgerung:

„Die Bevölkerung von Westdeutschland wird mehr und mehr das Opfer einer Propaganda, die auf die Stupidität und Denkfaulheit der Leute, auf ihren Wunsch nach Frieden um jeden Preis und auf ihre niedrigsten materiellen Instinkte spekuliert. Zu dieser Lage hat eine intensive Propaganda, an welcher in der Vergangenheit auch die CDU beteiligt war, beigetragen. Für die Mehrheit der Westdeutschen sind die Stabilität der Preise und höhere Gehälter die wichtigsten Objekte; Ordnung und Sicherheit bleiben im Hintergrund, wahrscheinlich weil sie einige Opfer verlangen . . .

Die großen nationalen Probleme, die lebenswichtigen Fragen für die Zukunft Europas, genießen, wie die demoskopischen Institute feststellen konnten, nicht einmal das geringste Interesse.

Das Beispiel der Bundesrepublik gibt die Möglichkeit zu beobachten, wie ein Volk umgeschult wird um aus der Geschichte zu verschwinden, indem es bereit ist, für momentane Interessen, auf seine grundlegenden Rechte zu verzichten. Und wie ein solches Volk, das noch im Besitze eines beträchtlichen wirtschaftlichen, technologischen und geistigen Potentials ist, sich aus Angst vor dem Risiko zufrieden gibt, statt einer aktiven, die Rolle eines einfachen Steines in der Weltpolitik zu spielen.

Deutschland hat schon zwischen den Jahren 1820 und 1840, eine identische Periode durchlebt. **Deshalb haben wir heute noch die Hoffnung, daß die Lage sich ändern kann.** Wir wollen nicht von politischen Katastrophen sprechen, es kann aber sein, daß eine Wirtschaftskrise das Bewußtsein der Nation aufweckt. Wann wird das geschehen? Es ist selbstverständlich schwer vorauszusagen.

Wie dem auch sein mag, für die anderen europäischen Völker wäre es ratsam, von nun an nicht mehr all zu viel mit der Bundesrepublik zu rechnen, was die gemeinsame Verteidigung anbetrifft . . .

Was aber die noch gesunden Kräfte der Nation in der B. R. Deutschland angeht: sie sollen sich nicht von der Gleichgültigkeit und von der Niedergeschlagenheit herabziehen lassen. **Im Gegenteil, sie sollen ihren Kampf fortsetzen, mit verdoppeltem Eifer und Glauben, um die Stellungen und die Menschen vorzubereiten, für die Stunde der großen Umwälzung . . .“**

Rumänische Diplomaten spionieren in Frankreich für Moskau

Am 23. Oktober 1969 wurde in Bukarest, wahrscheinlich durch sowjetische KGB-Agenten, der französische Oberstleutnant Bernard Marie **du Chevron de Beaumont d'Absac de la Douze getötet. Er war der Chef der Abteilung Oststaaten im Generalsekretariat der Nationalen Verteidigung Frankreichs.**

Erst nach diesem Ereignis, gaben die französischen Behörden bekannt, daß sie seit August 1969 auf der Spur eines ausgedehnten Spionagenetzes in Frankreich sind, nämlich nach der Verhaftung eines gewissen Francis **Roussilhe,** der bei der NATO in Brüssel eine wichtige Funktion bekleidete.

Interessanterweise gingen die Fäden dieser Spionagetätigkeit, deren Nutznießer ohne Zweifel Moskau war, durch die Hände **von akreditierten Diplomaten bei der rumänischen Botschaft in Paris,** die auch aus Frankreich ausgewiesen worden sind.

Hauptfigur dieser Affäre ist der rumänische Botschaftsrat **Mihai Caraman,** genannt „Monsieur Michel", geboren am 11. November 1928 in Oancea, Judetz Covurlui. Sein Stellvertreter war der rumänische Diplomat bei der UNESCO in Paris, **Ion Tomescu,** genannt „Monsieur Jean", geboren am 17. März 1933 in Casimcea, Judetz Constantza. Ein anderer rumänischer Diplomat bei der UNESCO, nämlich **Ion Iacobescu,** der vorher aus Paris verschwunden ist, scheint bereits von sowjetischen Agenten liquidiert worden zu sein, weil er wahrscheinlich zu viel wußte.

Außer den drei oben Erwähnten, sind auch viele andere in die Spionageaffäre verwickelt, Diplomaten, Nichtdiplomaten, Franzosen, rumänische Staatsbürger oder solche, die rumänische Staatsbürger waren.

Darüber werden wir noch berichten.

Traian ROVINARU

Lorsque la „gauche" se met à nu ce n'est pas beau à voir. Nous le savions déjà; les électeurs allemands ont eu aussi l'occasion de le constater en contemplant un „progressiste" comme celui de l'image ci-dessus, lequel — évidemment — est contre les uniformes.

Haşişul, laţele şi pielea goală par a fi argumentele supreme ale „stângii". În fotografie un „progresist" manifestând — în timpul alegilor germane — împrotriva N. P. D-ului . . . retrograd.

Ein Vertreter der fortschrittlichen äußeren Linken will anläßlich einer Demonstration gegen die NPD in ESSEN sein Programm dokumentieren. Im Grunde genommen ist er nur das Opfer der verbrecherischen Machenschaften der Umerzieher, die die irregeführte Jugend auf eine solche Stufe der Verkommenheit gebracht haben.

Die deutsche Buchausstellung in Bukarest ist geplatzt

Die Buchausstellung deutscher Gegenwartsliteratur, die am 6. November 1969 von Günther **Grass** in Bukarest eröffnet werden sollte, ist geplatzt.

Darüber schreibt die Wochenzeitung „Der Donauschwabe" folgendes:

„In Bukarest sollte am 6. November eine Buchausstellung deutscher Gegenwartsliteratur eröffnet werden. Des Bundeskanzlers Brandt Busenfreund und Autor verschiedener zwielichtiger Bücher, Günter **Grass,** hätte sie eröffnen und auch die Festrede halten sollen. Nun ist die Ausstellung **geplatzt** und der höchste „Repräsentant" neudeutscher Literatur, Herr Grass, packte die Koffer und reiste ab. Der Skandal war da und die moralische Ohrfeige, die Bukarest den neuen deutschen Entdeckern des Südostens verabreichte, wurde auch in Bonn vernommen; in jenem Bonn, in dem man schon froh ist, wenn mal an einem Tag kein kommunistischer Oberfunktionär die Bundesrepublik beschimpft; der verheißungsvolle „Silberstreifen" der Entspannung darf durch Tatsachen nicht überschattet werden.

Worum ging es also in Bukarest?

In der Ausstellung sollten die Werke „zeitgenössischer" Autoren gezeigt werden. Die Bukarester Vertreter sahen sich die zur Ausstellung vorbereiteten Bücher an und fanden, daß nicht alle ihrem Geschmack entsprechen: **sie sortierten sie aus.** Bei den in Ungnade gefallenen Büchern handelt es sich hauptsächlich um Werke von Autoren, die einst in der DDR die Gunst des Regimes genossen hatten und dann in die Bundesrepublik „emigrierten". Peinlich für Grass, daß auch sein dürftiges Werk **„Die Plebejer proben den Aufstand“** als Abfall in die Mülltonne der Ausstellung kam. Auch die langweiligen Auslassungen des Uwe **Johnson** „Mutmaßungen über Jakob“ wurden abgelehnt und die „Drahtharfe“ des obskuren Bänkelsängers Wolf **Biermann** konnten in Bukarest nicht erklingen. Und auch die Bücher des aus der Zone desertierten Altkommunisten Alfred **Kantorovitz** fielen mit den künstlerisch recht umstrittenen Werken Peter **Hacks, Zwerenz'** u. a. der politischen Klarsicht der Rumänen zum Opfer. Die Werke der aus der Ostzone in das Wirtschaftswunderland übergewechselten Literaten, die ihre Taschen dank der politischen Naivität der bundesbürgerlichen „Kapitalisten“ — die diese Literaten übrigens verachten und verhöhnen — füllten, fielen den Bukarestern auf die Nerven. Sie können viel glaubwürdigere und ehrlichere politisch-ideologische Literatur **direkt** beziehen, und sind nicht auf den **Umweg** über die hochmanipulierten, gutverdienenden Literaten angewiesen, die ihre literarischen „Exportartikel“ als deutsche „Qualitätsarbeit“ anbieten. Bemerkenswert ist, daß auch für das völlig mißlungene Anti-Vietnam-Machwerk des in Schweden lebenden jüdischen Schriftstellers Peter **Weiss** kein Platz in der Ausstellung war, weil es angeblich einige **„antisemitische Stellen“** enthält.

Die Blamage des Kanzler-Günstlings Grass ist also perfekt. In Bukarest werden die aus der Zone geflohenen einstigen Genossen, die nicht nur die „Freiheit", sondern auch **fette Bankkonten** suchten und fanden, nicht geschätzt: sie werden als „Renegaten" betrachtet.

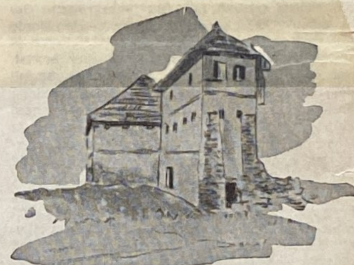
Bonn verzichtete nun auf die Ausstellung.

Die Münchner linksliberale „Süddeutsche Zeitung“ behauptete in ihrem Kommentar dazu, daß die in Rumänien lebenden Deutschen sich nach den Büchern dieser Autoren sehnen würden; das **ist falsch** und **irreführend. Gewiß, das Interesse der in Rumänien lebenden Deutschen für saubere deutsche Literatur ist groß, sogar sehr groß, das beweisen auch die gediegenen Arbeiten ihrer eigenen bodenständigen Schriftsteller und Dichter.** Auf die von Grass und seinen literarischen Trabanten angepriesene Literatur können sie völlig verzichten. Sie werden auch wegen der Säuberung der Bukarester Wanderausstellung keine Tränen vergießen. **Schon weil ihr gesunder Sinn für Wert und Unwert des literarischen Schaffens schärfer ausgeprägt ist als der politische Instinkt der Bonner „Brückenschläger“ und „Entspannungsillusionisten“.**

Rumänische „Realitäten“

Von Anfang des Jahres bis Mitte November 1969, haben sich nicht weniger als 4800 Rumänen in den Westen abgesetzt, beziehungsweise sind geflüchtet. In den meisten Fällen handelt es sich um junge, qualifizierte Elemente, die der sozialistischen Republik ihre Absage erteilten. Allein an Diplom-Ingenieuren sind es 864 an der Zahl (5,6 bis 10 aus demselben Betrieb). Diese Diplom-Ingenieure, sowie viele Techniker, Lehrer, Professoren, Ärzte, Beamte u.s.w. sind gleichzeitig Reserveoffiziere der rumänischen Streitkräfte . . .

Besser konnte nicht dokumentiert werden, dass sich in Rumänien nichts geändert hat und daß Kommunismus Kommunismus bleibt.

Verschärftes Ausgehverbot für sowjetische Heeresgruppe „Nord“ in Polen

Im Zusammenhang mit dem Prozeß gegen den sowjetischen Marineoffizier Gawrylow und zwei weitere Marineoffiziere in Leningrad ist für die sowjetischen Einheiten in Polen ein verschärftes Ausgehverbot verhängt worden. Dieser Zusammenhang ist der folgende: In polnischen Gefängnissen sitzen z Zt. die Söhne des ehemaligen Ministers Stanislaw Zawadzki und die russische, aus Leningrad stammende Ehefrau des einen Sohnes ein. Sie hatten Kurierdienste zwischen oppositionellen Gruppen in Warschau und in Leningrad geleistet. Es bestand offenbar eine enge Verbindung zwischen den Offizieren in Leningrad und den jungen Polen. Die politischen Polizeien, der sowjetische KGB und der polnische SB hatten sich eingeschaltet. Infolgedessen wurde den sowjetischen Soldaten und Offizieren ab sofort jeglicher Umgang mit polnischen Zivilisten strengstens untersagt. Das betrifft auch die Zivilangestellten und Familien der sowjetischen Einheiten in Polen. Der Besuch von polnischen Gaststätten und Kinos ist ihnen strikt verboten worden. Die Russen dürfen z.B. noch nicht einmal ihre Uhren bei polnischen Uhrmachern in Reparatur geben. In Liegnitz, dem Befehlssitz der Heeresgruppe „Nord", leben die 30 000 Russen wieder wie vor 1956, d.h. wie in einem Ghetto. Es wird auch erwogen, den Kontakt zwischen polnischen und sowjetischen Militärs einzuschränken. In Polen beklagt man sich, daß stillschweigend durch die Hintertür der Truppenvertrag vom 17. Dezember 1956 zwischen der Volksrepublik Polen und der UdSSR außer Kraft gesetzt worden sei, nach dem in Polen stationierte sowjetische Militär- und Zivilpersonen der polnischen Gerichtsbarkeit unterstehen.

Es sei darauf hingewiesen, daß nach 1956, dem „Polnischen Oktober", die sowjetischen Einheiten plötzlich den Kontakt zu den polnischen Einheiten und zur Zivilbevölkerung suchten und geradezu pflegten. Heute ist eine Fraternisierung wieder unerwünscht. Es ist mit Sicherheit anzunehmen, daß die sowjetische Armeeführung eine Infizierung ihres Offizierskorps durch freiheitliche Ideen und durch Kontakte mit opponierenden Gruppen in Satellitenländern befürchtet. Schließlich sind die drei sowjetischen Marineoffiziere nicht die ersten, die vor Gericht stehen. Es sei in diesem Zusammenhang daran erinnert, daß sich **der frühere Dozent der Frunze-Akademie, Generalmajor Grigorenko in Haft befindet; ferner fanden im Dezember 1967 und März 1968 Prozesse gegen Offiziere in Leningrad statt, und es dürfte auch kein Zufall sein, daß Leutnant Iljin der Breshnew-Attentäter, aus der Leningrader Garnison kommt.**

(Wehr-Pol. Information)

Aceasta este şi poziţia noastră

În numărul 49 din 31 octombrie 1969, excelentul buletin informativ „Aginter Presse" (Rua de Campolide 27/A, LISBOA 1, Portugal) publică următoarea precizare:

„Da, suntem împotriva capitalismului liberal despre care Papa Pius al XII-lea spunea că este o concentrare enormă de forţă, o putere economică discreţionară în mâinile unui mic număr de oameni care nu sunt proprietarii, ci depozitarii capitalului pe care-l administrează după bunul lor plac. Nu odată, Biserica a denunţat consecinţele deosebit de dăunătoare ale acestei stări de fapt (23 sept. 1950: **Menti nostrae).**

Da, suntem împotriva capitalismului care este mai degrabă empirismul ieşit din concepţia liberalismului economic decât un sistem în sine. Pentru a fi mai bine înţeleşi, trebue să cădem în primul rând de acord asupra termenilor, **căci subversiunea îşi croieşte drum prin răstălmăcirea vocabularului.** Să nu confundăm Capitalismul cu Proprietatea. Nu este vorba numai de două noţiuni distincte, ci şi total opuse.

Unul din aspectele capitalismului este tocmai **distrugerea formelor tradiţionale ale proprietăţii.** La apogeul capitalismului, adevăratul titular al proprietăţii nu mai este omul şi nici grupul de oameni, ci o abstracţie: **societatea anonimă.**

Ţinta principală a capitalismului este **profitul,** iar unica lui regulă este **banul.**

Capitalismul societăţilor noastre din lumea liberă nu poate fi un antidot împotriva marxismului. **El este complicele acestui marxism,** vărul său primar. Atât capitalismul cât şi marxismul poartă ştampila internaţionalismului şi a materialismului. Primul ca şi celălalt tind la degradarea omului la funcţiunea de maşină de producţie.

Se înţelege dela sine că respingem tot atât de hotărît şi capitalismul de stat care nu este altceva decât concentrarea forţelor de producţie şi a energiilor în mâinile unor privilegiaţi, unelte oarbe ale regimului la putere".